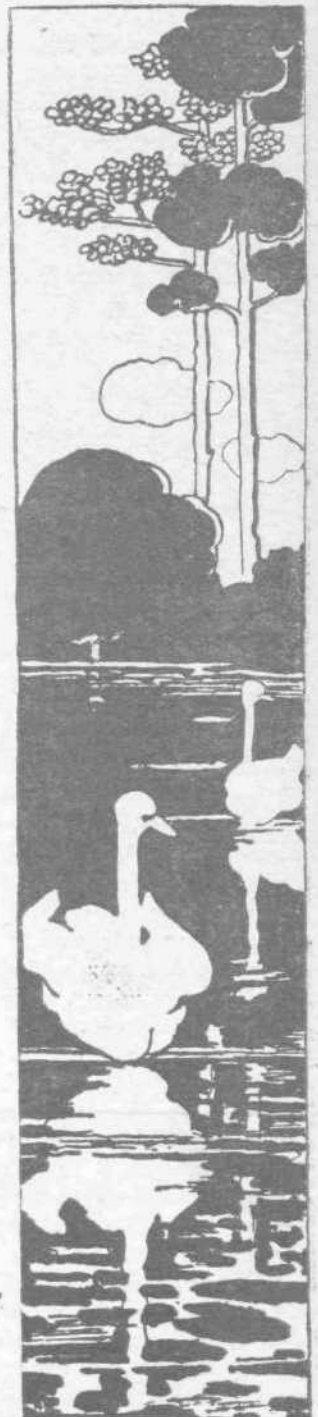
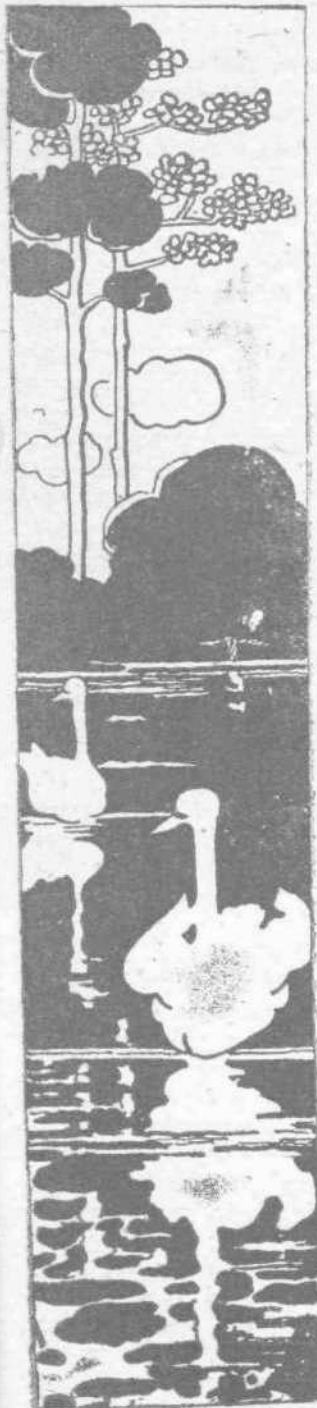




ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ



Η ΜΙΣ ΦΥΛΛΙΣ ΕΛΑΙΝ

Ἡ ὀραιοτάτη Ἀγγλίς ἠθοποιός, ἡ ὁποία παίζει εἰς τὸ Λονδίνον τὴν ὄραϊαν μουσικὴν κωμῳδίαν «Ὁ Θηλυκὸς Φάνουσι». Ἡ χάρις τῆς μίς Ἐλαίν, ἡ ὄραϊα φωνὴ τῆς καὶ ἡ ὠμορφιά τῆς ἔχουν κυριολεκτικῶς ξεχειλλάνει τοὺς Λονδινέζους. Ἡ εἰκὼν μας εἶνε ἀπὸ φωτογραφίαν τοῦ πορτραίτου, τῆς ὄραϊας Λονδινέζας ἐκτελεσθέντος ἀπὸ γνωστότατον ζωγράφον τῆς Ἀγγλικῆς προαιενοσύης.



Η "ΚΥΡΙΑΚΗ,"

Εκδομένη υπό των Εκδοτικών Καταστημάτων της Ακροπόλεως Ίδιο κτήτης: ΒΑ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑΙ Έγγραφα διὰ τὸ Ἑβδομαζωτικὸν Δράγμα 6 » » Ἑξαμηνιακὸν Φράγμα 10



Έτος Α΄.

26 Ἰουνίου 1916

Ἀριθ. 36

ΤΟ ΤΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Τὰ λουτρά.

Νομίζομεν, διὴ ἡ σελήνη γιὰ τὰ λουτρά τοῦ Φαλήρου ἢ τείνουσα νὰ κάμη τὸν κόμον νὰ πιστεύῃ διὰ τὰ νερά εἶνε ἀκάθαρτα καὶ ἐπομένως ἀναγκάσει οὕτω μερικοὺς νὰ τὰ ἀποφρίξουν δὲν ἔχει κανένα λόγον. Ἄν ὑπάρχωμεν ἑνὰ-δύο πλοῖα στὸ Φάληρον καὶ ἐπὶ τὸ θὰ ἦτο ἀσέβητο νὰ παραδεχθῆ κανεὶς διὴ ἕνεκα τοῦτου ἡ θάλασσα γίνεται ἀκάθαρτος. Προτιμώτερον θὰ ἦταν μὲ καὶ μέσον νὰ παροτρύνῃ κανεὶς τὸν κόμον νὰ λουζέται ὅσο μῶρὸς περισσοτέρως. Ὅχι μόνον μεγίστη ὄφελεια προκίπτει ἀπὸ τὰ θαλάσσια λουτρά, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐχαρίστησις, ἡ εὐδξία καὶ ὁμορφία τοῦ νοσήει κανεὶς ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα τέτοιον λουτρὸν θὰ ἦσαν ἀρκετὰ νὰ ἀποκλείσουν καὶ σελήνην. Ἄν ἐρωτήσετε ὅσους ἀγαθῶν τὸ πρῶτον στὸ Φάληρον γιὰ τὰ λουτρά των θὰ σὰς ὁμολογήσουν, διὴ ἡ ὥρα ἐκεῖνη εἶνε ἡ ὠραιότερα τῆς ἡμέρας των, οὐδεὶς δὲ θὰ σὰς εἴπῃ διὴ ποτε τὰ λουτρά τὸν ἐδωσαν, ἐκτὸς φυσικὰ ἐὰν πάσχει ἀπὸ ἀσθενείαν ἀποκλείουσαν τὰ θαλάσσια λουτρά.

Νέα Ἀμερικανικὴ μὸδα.

Εἰς τὰ Ἀμερικανικὰ περιοδικὰ διαβάζω, διὴ νέα μὸδα τῶρα κυριαρχεῖ εἰς τὰς λουτροπόλεις καὶ τὰ θερινὰ κέντρα τῆς Ἀμερικής. Αἱ τοιμηραὶ Ἀμερικανίδες βαρβάρηκαν τὸ σπῶν τὸν λουτροῦν, τὰς ἐκδρομὰς μὲ τὰ γιῶν, τὰς λεμβοδρομίας καὶ ἄλλας τὰς γνωστὰς διασκεδάσεις ποῦ προσφέρουν τὰ παραθαλάσσια μέρη παραθεριστικὰ καὶ ἐφεύρον νέον σπῶν, τὸ ὅποιον εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιήσαντες ὥστε τὰ προσελκύνῃ τὰς τοιμηρὰς καὶ διψώσας περιπέτειας ὠραίας τοῦ νέου κόμον. Ἰδὸν λοιπὸν ἡ νέα μὸδα. ντυμένη μ' ἕνα κοστούμι μπάνιον ἐπιβαίνει μίᾳ μικρᾷ σκελετῶν καὶ ἀφίνεσθε εἰς τὴν διάδωρον τῶν ἀνέμων, τῶν θερμῶν καὶ τῶν κρύων. Δύο ἀλυσσοειδῆς ἀπὸ τὰ ἄκρα σὰς ἐπιτρέπουν νὰ κρατεῖσθε ὀρθῶν ἐν τῷ κοστούμι τοῦ μπάνιον καὶ τὰ μαλλιά κρυμὰ τίξουν στὸν ἀέρα. Πολλὰ Ἀμερικανίδες ἀπεθεῖσαι εἰς τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος, ἐχάθησαν διὴ δὲ ἠναγκάσθησαν νὰ στελλοῦν ναυαγοσωστικὸν βαποράκι ἢ γιῶν καὶ τὰς παρελάσθαι τὰς εἶνον κατενθουσιασμένους μὲ τὴν περιπέτειάν των. Βλέπετε διὴ τὸ σπῶν αὐτὸ εἶνε ἀπλοῦσσιον καὶ μῶρὸς νὰ εἰσαχθῆ παντοῦ εὐχερῶς, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ ἀμφιβολία, διὴ αἱ ἀφίμενοι εἰς τὴν διάδωρον τοῦ πελάγους ὠραία καὶ παραπλανώμενοι θὰ σὴνται πάντοτε. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἄριστος ναυαγοσωστικὸν βαποράκι καὶ γιῶν ἔτοιμα νὰ στελλοῦν καὶ σὴνγοὶ ἢ ἄλλοι ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὰς ὠραίας ἐπισης πρόδημοι καὶ αὐτοὶ νὰ τὰ στελλοῦν ἐν καιρῷ.

Οἱ ἀντιπρόσωποι.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐκλεγέντας γενικοὺς ἀντιπροσώπους φαίνεται διὴ θεωροῦν τὴν δόξαν τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐκλογῆς των ἴσως ἀ-

κειτῆν, ὥστε δὲν σκέπτονται πολὺ διὰ τὸ ἔργον τοῦ ἀντιπροσώπου. Νὰ ἐκλεγῆς πρῶτος εἰς μίαν ἐκλογὴν τοῦ νομοῦ σου εἰς τὴν ὁποίαν χιλιάδες λαμβάνουν μέρος, νὰ συγκεντρώσῃς τοὺς περισσοτέρους ψήφους, εἶνε βέβαια καὶ τοῦ δικαίου καθιστῶν τὸν ἐπιτυχῆσαντα ὑπερήφανον, ἀλλὰ μὲ τοῦτο δὲν ἐπιτελεῖται διὴ τὸ ἔργον του σταματῶν ἐκεῖ. Τὸ πεδῖον δράσεως καὶ ἀντιπροσώπου εἶνε ἀπέραντον. Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἀπαρξηθῆτε εἰδικῶς διὰ τὴν «Κυριακὴν». Σὰς ζητοῦμεν νὰ ἀπερῶνετε μόνον ἕνα μέρος τοῦ χρόνου, ποῦ σὰς περισσεύει, τοῦ χρόνου ἐκείνου, ποῦ μερικοὶ σκέπτονται ὡς νὰ σκεπτόσασιν. Πιστεύομεν διὴ ὁ χρόνος πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται, ὅχι νὰ σκεπτόσασιν. Γράφατε μὰς καὶ θὰ σὰς εἴπωμεν ἄμεσως τί μῶρὸς εἶνε νὰ κάμειτε.

Τὸ Βιολὶ τῆς Κερμάνης.

Γλυκίσιον, περιπαθέσιον εἶνε τὸ τέλος ποῦ δημοσιεύομεν σήμερα τοῦ μαγευτικῷ διηγήματος τοῦ Χόρμαν. Μιὰ διήγησις, ποῦ τὴν διαπερῶν τὸ φῶς, τὴν θωπεύει ἢ γλυκίσιον τοῦ τραγουδιοῦ τῆς ὠραίας Ἀντωνίας, ποῦ ἐγεννήθη γιὰ τὴν μουσικὴν καὶ ἐπέθανε μὲ τὸ τραγοῦδι στὰ χεῖλη. Ἡ «Κυριακὴ» θὰ σὰς προσφέρῃ τὰ ἐκλεκτότερα διηγήματα τοῦ μῶρὸς ἀφηγητοῦ.

Ἡ «Μηνστή» τοῦ «Θανάτου».

Τὸ ὄραον μυθιστόρημα τοῦ σονεργάτου μὰς κ. Ἀθανάσιον Μίχα διακρίπεται προσωρινῶς, ἐπειδὴ ὁ συγγραφεὺς, δι' οἰκονομικῶν λόγων, ἀπουσιάζει εἰς Κεφαλληνίαν. Ἐννοεῖται, διὴ ἡ ἀπουσία τοῦ κ. Μίχα θὰ εἶνε ὀλιγοήμερος ἐπομένως τὸ μυθιστόρημα θὰ σὺννεχθῆ εἰς τὸ ἐπόμενον ἢ τὸ πολὺ τὸ μετεπόμενον φύλλον.

Ἡ στυροφορία τῶν ἀναγνωστῶν μὰς.

Φαίνεται διὴ τὸ ἄρθρον τοῦ Πετεῖνοῦ μὰς «Ἐρωτεύονται αἱ Γυναῖκες;» τὸ ὅποιον ἐγέννησε πολλὰς διαμαρτυρίας μεταδὲ τῶν ἀναγνωστῶν μὰς μερικοὶ ἀπαντήσαντες τῶν ὁποίων ὁ Πετεῖνος ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ περὶ ὁμῶν φύλλον ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξεγείρῃ τὰς διαμαρτυρίας τῶν ἀναγνωστῶν μὰς, αἱ ὁποῖαι προσπαθοῦν εἰς κερανοφόρους ἐπιστολάς νὰ συντηροῦν τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ σονεργάτου μὰς. Ἐρχονται καὶ διαρκῶς καταφθάνουν περισσοτέραι τοιαυτὴ ἐπιστολά. Ὁ Πετεῖνος τὰς διαβάσει βλασ καὶ βεβαίως, διὴ θὰ ἐνανθουσιάζῃ τὰς καλλιτέρας ἀργότερα. Στέλλετε λοιπὸν ἐλεύθερα.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΠΕΚΑΛΜΕΣ

Ἐνοικιάζεται δωμάτιον δι' ἕνα κῆριον ὑπερὸ μέρων μίκους καὶ ἐξ πλάτους.

Πωλεῖται κλίνη δι' ὄμιον ἐκ σιδήρου.

Πωλοῦνται χειρόκρια διὰ κυρίους ἐκ δερμάτος καὶ διὰ κυρίας ἄνευ δακτύλων.

Κατοικία τῆς Μαίας Α. Ν. - Διὰ νὰ τὴν ἐκτιμήσετε κρούετε τὸν καθωσιστικὸν τοῦτον ἄνθρωπον καὶ διὴ τὴν νύκτα.

ΒΡΑΣ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΝ

ΙΑΤΡΟΣ ΤΟ ΣΥΣΙΣΤΑ

Ἄς ἀναπνεύσωμεν ἐπὶ τέλους. Μὰς εἴχαν καταρομάξει οἱ διάφοροι δόκτορες μὲ τὰ μικροβία καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς των, μέχρι σημείου ἐντελοῦς κατασχέσεως τοῦ φιλήματος. Ὁλίγον ἔλειπε νὰ χαρακτηρισθῆ καὶ τὸ φιλήμα. Οἱ ποιητὰι οἱ ρομαντικοὶ καὶ οἱ ἐρωτευμένοι ματαίως διεμαρτύροτο, οἱ δόκτορες παρέμενον ἀνένδοτοι εἰς τὰς πεποιθήσεις καὶ τὰς γνώμας των καὶ ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἀπεσορῶντο ἐντελῶς ἐκ τοῦ ἐρωτικῷ λεξιλογίου τῆς τὸ φιλήμα, ἐὰν δὲν ἐνεφανίζετο ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ, εἰς Ἀμερικανὸς ἰατρός, ὁ δόκτωρ Κάρολος Πάξ ἵνα διακηρύξῃ ἀγὰ τὰ πέρατα τοῦ Σύμπαντος διὴ τὸ φιλήμα οὐτε κῆριμα εἶνε οὐτε ἐπικίνδυνον, ἀλλὰ πρᾶγμα φυσικῶτατον, ποῦ ἐγεννήθη μὰς μὲ τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ ἐποχὴ μὰς, εἶπεν εἰς μίαν διάλεξιν του στὴν Νέαν Ὑόρκην ὁ δόκτωρ Πάξ, δύναιται κάλλιστα νὰ ὀνομασθῆ ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦ φιλήματος. Ὁ κόμος ἔχει καταληφθῆ ἀπὸ ἀνεξήγητον μανίαν καὶ δίδει καὶ πῆρει φιλήματα σονεχῶς καὶ διὰ δὲ ἀδελφῶν. Διὰ τὴν σιγήν ἡμῶν τὸν ἄνθρωπον τοῦ ἐπιδόσας αὐτοῦ τῆς ἡδονῆς; Διὰ τὴν τὸν ἐμβάλωμεν εἰς ἀνυποστάτους καὶ γελοίους φόβους; Ἐξαικῶ τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα ἐπὶ μίαν σελάν ἐτῶν. Οὐτε μὴ ἦλθεν δὲ ποτε ἡ ἰδέα νὰ φαντασθῶ διὴ μίαν σκελετῶν ἀσθενείαν, εἶχε τὴν προσέλευσιν τῆς ἀπὸ τὸ φιλήμα. Τοιαυτὴ περὶ τῶν δὲν μὴ ἐπαρῶν οὐδὲ οὐδέποτε. Ἀπορῶ δὲ πῶς ἐμφανίζονται ἐπιστῆμονες, καὶ διαπρεπεῖς μάλιστα, ἰατροῦσσιον διὴ εἶνα σκεδῶν τὰ δεινοπαθήματα του ὀφείλει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ φιλήμα. Μὴ δίδετε ναμμίαν προσοχὴν εἰς ὄλους αὐτοὺς τοὺς σχολαστικιστοὺς, κῆριμα μὴ καὶ κῆριμα μὴ. Ἀσπάζεσθε ἀλλήλους μὲ μὴ κῆριμα. Μοιράζεστε τὸ φιλήμα σὰς ὁποσδήποτε σὰς ἀρεσεί, φροντίζετε ἡμῶς πάντοτε νὰ προτιμᾶτε τὰς ὁμοσερὰς παρῶν καὶ τὰ κορῶν χεῖλη. Τοῦ εἶδους αὐτοῦ οἱ ἀσπαρσοὶ τὸν ὄμιον τὸν ὁργανισμόν, ἐνδυναμῶνουν τὸ πνεῦμα, ἀπομακρύνουν καὶ μετὰ μελαγχολικὴν καὶ ἀνιστάσιν σκῆριν καὶ συντελοῦν εἰς τὴν ἐντιχίαν καὶ μακροζωίαν μὰς.

Ἡ Ἀμερικανικὴ ἐφημερίς, ποῦ ἀναγράφει ἐκτενῶς τὰς διαλέξεις καταλήγει μὲ τὴν διαβεβαίωσιν διὴ εἰς τὸ τέλος τῆς διαλέξεως τοῦ Δρος Πάξ μερικοὶ γεροντοκόμοι ἴσως ἐνθουσιάζθησαν ἀπὸ τὰς ὠραίας ἰδέας του, ὥστε ἠγέρθησαν ἔξωλλοι, ὤμιον νὰ φιλήσουν τὸν ἐπιστήμονα, ὁ ὅποιος προμάξας ἤρχισεν νὰ αἰσθάνεται τὰς πεποιθήσεις των κλονιζόμενας κῆριμα.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ

— Εἶνε κολλητικὴ ἡ ἀφίμια; — Πολὺ. — Ἐταν πάσχωμ ἀπ' αὐτὴν τὰ μῶρὸς μὰς.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ



Ἄλλερ - Φαλέρ - Μπανιέρ

Ἐρχομαι πάλι δίπλα σας ἄλλερ ἀπὸ ἴσως μέρες, κῆριμα στὰ δύο χεῖρα μου κορυκοσουριὰς παντιέρες καὶ ὄρα τὸ καλοκαιριῶν, κορίτσια, σὰς χαρῶν καὶ σὰς καλημεριῶν.

Εἰς τὰ λουτρά μὲ εἰσιτεῖτε τῶν κῆριμα ἢ γνῶμην κ' ἀπ' τὰ λουτρά μὲ εἰδωξάν οἱ νέοι ἀνιχνῶμοι, γιὰ τὸ δολῶνον τὰ νερά μ' ἐμένανε τὸν φουκαρά, τοῦτέστι πέρα-πέρα μ' ἀποκαλέσαν λέρα.

Τώρα λοιπὸν π' ἐγύρισεν σὶα πρῶτα μου λημέρια, κῆριμα πῆρα καὶ χαρὶ μέσον σὶα δύο μου χεῖρα, τὰρα, κορίτσια, θὰ σὰς πῶ μὲ παιγιδιάρικον ὀκοπὸν εἰς τὰ λουτρά τί εἶδα στὴν καὶ δεσοπιδά.

Καὶ ἀγούλα ὄμορφη, ποῦχει περίοσια κάλλη, Παρθένες ὀδομάγουλες μὲ κάτασπρα λαμπρὰ σὰν τὰς νεράδες λυγρῆς σιμῶν σ' ἀκοροῦντι καὶ μ' ὄλη τὴν γλυκίαν ὄμορφη μ' ἀνάδανε καῦμ.

Ὁ, ἡ λευκὴ τους φορεσιά κ' ἡ χάρη τοῦ κορμιοῦ τους, ποῦ μ' ἔκαναν μερόνυχτα νὰ μένω ξυπνητὸς ὡ, τῶν χεῖλιῶν των ἡ τροφή κ' ἡ ἀσπράδα τοῦ λαμποῦ τους, ὡ, τῶν, ὡ, τὰς, ὡ, τὰ, ὡ... —Τί ἐπαδες; — Χριστός...

Κ' ἐπέφτανε μὲ σὶα νερά κ' ἐπαίοναν μαροδοῦντι καὶ τὰ κορμιά κοκκινίζαν σὶα κῆριμα τὸ νερὸ. Τότε, κορίτσια, νὰ σὰς πῶ, μὴ μῶρὸς μαροδοῦντι καὶ μὴ ἐρχότανε σονγὰ ν' ἀναίξω τὸ χροῦ.

Ἦσανε ἡμῶς τὰ μπαιν-μῆξ κ' ἐγὼ ἐντιχισμένος ὄλη τὴν μέρα ἔκανα σὶα θάλασσα δοντιές καὶ σὰν τὸ καρδῶνλοδο, σὶα κῆριμα κῆριμα.

πειθοῦσα σὶα ἄδρα κορμιά βαρβάτες αὐτιές

Μὰ τὸν Θεό... Ἡ σκῆριν του ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ τὰ μπαιν-μῆξ μὰς ἔφερε, ἦταν, σονγὴ πολλῆ, γιὰ μ' αὐτὰ τὰ θηλυκὰ καὶ καίρου καὶ τόπου, διὴ κ' ἂν γίνῃ σὶα νερὸ ἢ μὸδα τὸ καλεῖ.

Μαζὴ ἐκολυμποῦσαμε καὶ πρῶτ καὶ θράδου καὶ κάπου-κάπου ἐπαίξασαι παιγιδιὰ σὶα νερά καὶ κάπου-κάπου ἔπαιρνα καὶ ἔδινα ἕνα χῆρι σὶα κάποιον τὸν γλυκῶν νεροῦ, σὶα κάποιον πεθερά.

Ἀναπαύσασαι τὰ νερά ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰ τους καὶ τὰ κορίτσια φράνζαν ἀπ' ἐνθουσιασμὸν καὶ ἡ σαρκῶδες ἄπλωναν τὰ κάτασπρα πανιά τους ὁ δὲ Σουρῆς σονεγράφε ἀπ' τὸν ρομαντισμό.

Ἐθαίναμ' ὄμορφα μὲ μίᾳ ἀπὸ τὴν θάλασσα ὄμορφη κ' ὄμορφη στὴν ἄμμο τρέχασαι σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ, μὰ κάποιον μὰς εἶδανε δύο ἀνέροισι διαδόλοι καὶ σὶα λουτρά μὰς φέρανε μὲγάλη ἀναποδιά.

Ἐτρέξανε μ' ὄμορφη στὸν κῆριμα Ζυμβορακίκα καὶ μὲ θυμὸν τοῦ εἶπανε καὶ γλάσσα κῆριμα. — Ἄν τὰ μπαιν-μῆξ, π' ἀρχότανε δὲν κῆριμα σὶα λῆρα, σὶα μάνια οὐτε ὁ διάβολος νὰ πῆθ δὲν θὰ μαροῖ.

Πᾶσι λοιπὸν καὶ χαρὰ καὶ εὐτυχία ποῦ εἶχα, πᾶνε κ' ἐκείνες ἡ δοντιές ποῦ ὄθῆσαν σὶα καλὰ, ἀπ' τὰ κορίτσια τὸ μπαιν-μῆξ μὲ χῆρι μὴ τρεῖχα καὶ ποῖν ἢ τρεῖχα νὰ κοπῆ χωρίζουν τὸ γυαλό.



Βρέξασαι μὲ νερὸ τὸ προσωπάκι σας, κορίτσια, γιὰ νὰ μὴ σὰς πιάσῃ ἡ θάλασσα. Ὁ Σβέντζος σὰς

ΤΙ ΘΕΛΕ ΝΑ ΠΗ

Τῆς Κας Παπάη ὁ μπεμπὲς ἐκλαίει κ' ἔσοκουζε σὶα δαιμονισμένο διαν πῆγαν νὰ τὸ πᾶρον ἀπὸ τὴν παραμάνια του. — Τὸ καῦμένο, φοβᾶται νὰ πῆσῃ μέσον σὶα ἔνα χεῖρα

Καὶ ὄμορφα πολλὰ γεροντοπαλλήκαρα ἔχουν κατασῆσῃ πολλὰς γυναῖκας εὐτυχίαι— μὴ γυμ φενθῆναι αὐτὰς.

ΕΥΧΕΡΗΣ ΣΥΛΛΗΨΙΣ

Μὲ δάκρυα σὶα μάτια καὶ πάθος σὶα φωνῆ τῆς ἡ μικρῆ Λιλίτσα τρέχει σ' ἕνα κῆριμα λακα διστικὴ καὶ φωνάζει μὲ λυγρῶς. — Κῆριμα κῆριμα. Ἐρχεσσαι, σὶα παρακαλῶ, νὰ πιάσῃς ἕνα κῆριμα ἄνθρωπον; — Τί σου ἔκαμε; λέγει μὲ γλυκίαν φωνῆ ὁ κῆριμα. — Ἰ, Ἰ, Ἰ, ἐθρηνοῦσεν ἡ Λιλίτσα. μῶρὸς σὶα στεφάνι μου μὲ τὸ παληποδῆλατό του. — Καὶ ποῦ εἶνε ἐροτῶν θῆμοσμένος ὁ κῆριμα φῶλαξ σονγινῆσῃ ὄμορφα τὰ εἰλικρινῆ δάκρυα τῆς μικρᾷς, πῆς μου, μικροῦλά μου ποῦ εἶνε. — Ὁ. Μῶρὸς εἶνε νὰ τὸν πιάσῃτε εὐκόλα, ἀποκρίνεται σονβαρὰ τὸ κορίτσια. τὸν ἔχουν πᾶσι δύο ἄνθρωποι μέσον σὶα κῆριμα τὸ φαρμακείον.

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Μόλις τὸ ἀμυδρὸν ἄκροφός τῆς αὐγῆς ἀρχίζει νὰ λευκαίη τὸν οὐρανὸν καὶ προβάλλει ἡ χαρῶν, ἕνας ἦχος ἀσμάτων φαιδρῶν ἀκούεται εἰς τὰς πεδιάδας, εἶνε τὰ δόξαρα πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ ποῦ πετοῦν ὑψηλὰ στὸν ἀέρα εἶνε οἱ κορυδαλοὶ, οἱ ἀποῖοι μὲ τὰ φαιδρὰ των ἄσματα ἀνέρχονται ἀπὸ ναντι τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἐντὸς των περιστεροῦσσιον ἀκούεται ἡ ὑπόκωφος καὶ γλυκίαν φωνῆ των περιστεροῦσσιον. Ὁ ἀλέκτωρ καταβαίνει ἀπὸ τὸ ἔξωλον, ἐπὶ τοῦ ὀποῖου ἐκομῶν, τινάσσει τὰ πτερά του καὶ ὀδοῦσῃ φωνάζει ἕνα ἡχηρὸν ἐκοκοροῦσσιον, ἀμέσως ἀκούονται ἀλληλοδιαδόχως νὰ ἀπαντῶσι μὲχρις ὅτου ἡ ἡμέρα κλίνῃ πρὸς τὴν δύσιν. Ἄλλὰ αἱ πρῶται αὐτὰ φωνὰ ἀντήχησαν εἰς τὰ ὄρα των χωρῶν, οἱ ὀποῖοι ἀφοῦ ἀνεπαύθησαν ὄλην τὴν νύκτα ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, ἐγείρονται τώρα διὰ νὰ ἀρχίσουν καὶ πάλιν τὰς ἐργασίας των. Μετ' ὀλίγον ἀρχίζουν ἀναχωροῦντες κατ' ὀμοσῆ εἰς τοὺς ἀγρούς...

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀρχίζει μίᾳ γεωργικῷ μηχανῆ νὰ ἀκούεται εἰς τὸ βάθος ἐνὸς σποδοῦσσιον ὀμοσῆν σφριζῶν ὄδηγει τὰς ἀγρὰς, τὸς ὄσας καὶ τὰ πρόβατα πρὸς βοσκήν, καὶ τὰ ὀποῖα ἀρχίζουσι νὰ βαδίζουσι θορυβῶδως. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐργασίας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

«ΑΥΤΕΡΗ ΠΕΤΡΑΝΟΥΛΑ»

Ἀνταλλάσσω μῶρὸς ποστὰλ πανταχῶθεν, Προτιμῶ Ζεγγὴ καὶ καλλῶν. Ἀποστείλατε. Διεύθυνσις Μαργαρίτα Γκαπέ Π. Ρ. Δράμα.

ΨΗΦΙΣΑΤΕ

Ἀποσκάσατε, συμπληρώσατε καὶ στελλετὲ μὰς τὸ κάτοκτ δελτίον.

Κῆριμα Συντάκτα τῆς «Κυριακῆς»,

Ψηφίξω, ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον τῆς «Κυριακῆς» εἰς τὸν νομὸν

τὸν κ.

ΨΗΦΟΣ ΕΝΑΣ

26 Ἰουνίου 1916

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ,"

Εκδομένη υπό των 'Εκδοτικών Καταστημάτων
της 'Ακροπόλεως
Ίδιο κτήτης: ΒΑ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑΙ
'Ετήσια διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν Δράγμα 6
' » » 'Εξωτερικὸν Φράγμα 10



'Ετος Α'.

26 Ἰουνίου 1916

'Αριθ. 36

ΤΟ ΤΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Τὰ λουτρά.

Νομίζομεν, δι' ἡ συνήθειας γιὰ τὰ λουτρά τοῦ Φαλήρου ἢ τεινούσα νὰ κάμη τὸν κόπον νὰ πιστεύῃ δι' τὰ νερά εἶνε ἀκάθαρτα καὶ ἐπομένως ἀναγκάσει οὕτω μερικοὺς νὰ τὰ ἀποφρίξουν δὲν ἔχει κανένα λόγον. Ἄν ὑπάρχωμεν ἑνὰ-δύο πλοῖα στὸ Φάληρον καὶ ἐπὶ τὸ θὰ ἦτο ἀσέβητο νὰ παραδεχθῆ κανεὶς δι' ἕνεκα τοῦτου ἡ θάλασσα γίνεται ἀκάθαρτος. Προτιμώτερον θὰ ἦταν μὲ καὶ μέσον νὰ παροτρύνῃ κανεὶς τὸν κόπον νὰ λουζέται ὅσο μῶρὸς περισσύτερον. Ὅχι μόνον μεγίστη ὄφελεια προκίπτει ἀπὸ τὰ θαλάσσια λουτρά, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐχαρίστησις, ἡ εὐδξία καὶ ἡροσμία τοῦ νοσήει κανεὶς ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα τέτοιον λουτρὸν θὰ ἦσαν ἀρκετὰ νὰ ἀποκλείσουν καὶ οὐδὲν οὐδὲν. Ἄν ἐρωτήσετε ὅσους ἀγαθῶν τὸ πρῶτον στὸ Φάληρον γιὰ τὰ λουτρά των θὰ οὐδὲν ὁμολογήσουν, δι' ἡ ὅρα ἐκεῖνη εἶνε ἡ ὠραιότερα τῆς ἡμέρας των, οὐδὲς δὲ θὰ οὐδὲν εἴπῃ δι' οὐδὲν τὰ λουτρά τὸν ἔδωσαν, ἐκτὸς φυσικὰ ἐὰν πάσχει ἀπὸ ἀσθενείας ἀποκλείουσαν τὰ θαλάσσια λουτρά.

Νέα Ἀμερικανικὴ μὸδα.

Εἰς τὰ Ἀμερικανικὰ περιοδικὰ διαβάζω, δι' ἡ νέα μὸδα τῶρα κυριαρχεῖ εἰς τὰς λουτροπόλεις καὶ τὰ θερινὰ κέντρα τῆς Ἀμερικής. Αἱ τοιμησαὶ Ἀμερικανίδες βαρβάρησαν τὸ σπῆν τὸν λουτροῦν, τὰς ἐκδρομὰς μὲ τὰ γιῶτα, τὰς λεμβοδρομίας καὶ ἄλλας τὰς γνωστὰς διασκεδάσεις ποῦ προσφέρουν τὰ παραθαλάσσια μέρη παραθεριστικὰ καὶ ἐφεύρον νέον σπῆν, τὸ ὅποιον εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιήσασθαι ὥστε τὰ προσελκύνῃ τὰς τοιμησὰς καὶ διψώσας περιπέτειας ὡραίας τοῦ νέου κόμου. Ἰδὸν λοιπὸν ἡ νέα μὸδα. ντυμένη μ' ἕνα κοστούμι μπάνιον ἐπιβαίνει μίᾳ μικρῶς σχεδιάς καὶ ἀφίνοσθε εἰς τὴν διάδουον τῶν ἀνέμων, τῶν ρευμάτων καὶ τῶν κυμάτων. Ἄνω ἀλυσσοειδῆς ἀπὸ τὰ ἄκρα οὐδὲν ἐπιτρέπουν νὰ κρατεῖσθε ὀρθία ἐνῶ τὸ κοστούμι τοῦ μπάνιον καὶ τὰ μαλλιά κυματίζουν στὸν ἀέρα. Πολλὰ Ἀμερικανίδες ἀπεθεῖσαι εἰς τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος, ἐχάθησαν δι' ἡ ἡραγκάσθησαν νὰ στείλουν ναυαγοσωστικὸν βοήθημα ἢ γιῶτα καὶ τὰς παρελάσε τὰς εἶθον κατενθουσιασμένως μὲ τὴν περιπέτειάν των. Βλέπετε δι' τὸ σπῆν αὐτὸ εἶνε ἀπλοῦσσιον καὶ μῶρὸς νὰ εἰσαχθῆ παντοῦ εὐχερῶς, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ ἀμφιβολία, δι' αἱ ἀφίμεναι εἰς τὴν διάδουον τοῦ πελάγους ὠραία καὶ παραπλανώμεναι θὰ οὐδὲν πάντοτε. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ναυαγοσωστικὰ βοήθημα καὶ γιῶτα ἔτοιμα νὰ σταλοῦν καὶ οὐδὲν ἢ ἄλλοι ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὰς ὡραίας ἐπισης πρόθυμοι καὶ αὐτοὶ νὰ τὰ στείλουν ἐν καιρῷ.

Οἱ ἀντιπρόσωποι.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐκλεγέντας γενικὸς ἀντιπροσώπου φαίνεται δι' ἡ θεωροῦν τὴν δόξαν τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐκλογῆς των ὡς ἀρ-

κετὴν, ὥστε δὲν σκέπτονται πολὺ διὰ τὸ ἔργον τοῦ ἀντιπροσώπου. Νὰ ἐκλεγῆς πρῶτος εἰς μίαν ἐκλογὴν τοῦ νομοῦ σου εἰς τὴν ὁποῖαν χιλιάδες λαμβάνουν μέρος, νὰ συγκεντρώσῃς τοὺς περισσύτερους ψήφους, εἶνε βέβαια καὶ τοῦ δικαίου καθιστῆ τὸν ἐπιτυχῆσαντα ὑπερήφανον, ἀλλὰ μὲ τοῦτο δὲν ἐπιτελεῖται δι' ἡ ἔργον του σταματῆ ἐκεῖ. Τὸ πεδῖον δράσεως καὶ ἀντιπροσώπου εἶνε ἀπέραντον. Ἄν ἀπαιτεῖται νὰ ἀπαρροληθῆ εἰδικῶς διὰ τὴν «Κυριακὴν». Σὰς ζητοῦμεν νὰ ἀπερῶνετε μόνον ἕνα μέρος τοῦ χρόνου, ποῦ οὐδὲν περισσεύει, τοῦ χρόνου ἐκείνου, ποῦ μερικοὶ σκέπτονται ὡς νὰ σκεπτόσασθαι. Πιστεύομεν δι' ἡ χρόνος πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται, ὅχι νὰ σκεπτόσασθαι. Γράφατε μᾶς καὶ θὰ οὐδὲν εἴπωμεν ἄμεσως τί μῶρὸς νὰ κάμειτε.

Τὸ Βιολὶ τῆς Κερμάνης.

Γλυκίστατον, περιπαθέστατον εἶνε τὸ τέλος ποῦ δημοσιεύομεν σήμερα τοῦ μαγευτικῷ διηγήματος τοῦ Χόρμαν. Μιὰ διήγησις, ποῦ τὴν διαπερῶ τὸ φῶς, τὴν θωπεύει ἢ γλυκία τοῦ τραγουδιοῦ τῆς ὡραίας Ἀντωνίας, ποῦ ἐγεννήθη γιὰ τὴν μουσικὴν καὶ ἐπέθανε μὲ τὸ τραγοῦδι στὰ χεῖλη. Ἡ «Κυριακὴ» θὰ οὐδὲν προσφέρει τὰ ἐκλεκτικότερα διηγήματα τοῦ μᾶλλον ἀφηγητοῦ.

Ἡ Ἰστορία τοῦ Θανάτου.

Τὸ ὄρατον μυθιστόρημα τοῦ συνεργάτου μᾶς κ. Ἀθανασίου Μίχα διακρίπεται προσωρινῶς, ἐπειδὴ ὁ συγγραφεὺς δι' ἡ οἰκονομικῶς λόγους, ἀποσιτάει εἰς Κεφαλληνίαν. Ἐννοεῖται, δι' ἡ ἀποσιτά τοῦ κ. Μίχα θὰ εἶνε ὀλιγοήμερος ἐπομένως τὸ μυθιστόρημα θὰ οὐδὲν νεχισθῆ εἰς τὸ ἐπόμενον ἢ τὸ πολὺ τὸ μετεπόμενον φύλλον.

Ἡ ἐστρατοφορία τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς.

Φαίνεται δι' τὸ ἄρθρον τοῦ Πετεῖνοῦ μᾶς «Ἐρωτεύονται αἱ Γυναῖκες;» τὸ ὅποιον ἐγέννησε πολλὰς διαμαρτυρίας μεταδὲ τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς μερικοὶ ἀπαντήσασθε τῶν ὁποῖων ὁ Πετεῖνος ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ περὶ ὁμῶν φύλλον ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξεγείρῃ τὰς διαμαρτυρίας τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς, αἱ ὁποῖαι προσπαθοῦν εἰς κεραυνοφόρους ἐπιστολάς νὰ συντηροῦν τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ συνεργάτου μᾶς. Ἐρχονται καὶ διαρκῶς καταφθάνουν περισσύτερα τοιαῦτα ἐπιστολά. Ὁ Πετεῖνος τὰς διαβάσει βλασ καὶ βεβαίως, δι' ἡ ἐναντιοθεῖσασθαι τὰς καλλιτέρας ἀργότερα. Στέλλετε λοιπὸν ἐλεύθερα.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΠΕΚΑΛΜΕΣ

'Ενοικιάζεται δωμάτιον δι' ἕνα κῆριον ὁκτὸ μέτρων μήκους καὶ ἔξ πλάτους.

Πωλεῖται κλίνη δι' ὄμιον ἐκ σιδήρου.

Πωλοῦνται χειρόκρια διὰ κυρίους ἐκ δερμάτος καὶ διὰ κυρίας ἄνευ δακτύλων.

Κατοικία τῆς Μαίας Α. Ν. - Διὰ νὰ τὴν ἐκτιμήσετε κρούετε τὸν καθωριστικὸν τοῦτον ἄνθρωπον καὶ ἄνθρωπον τὴν ἡμέραν καὶ ἄνθρωπον τὴν νύκτα.

ΒΡΑΣ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΝ

ΙΑΤΡΟΣ ΤΟ ΣΥΣΙΣΤΑ

Ἄς ἀναπνεύσωμεν ἐπὶ τέλους. Μᾶς εἴχαν καταρομάξει οἱ διάφοροι δόκτορες μὲ τὰ μικροβία καὶ τοὺς ἐξορκισμούς των, μέχρι σημείου ἐντελοῦς καταρρήσεως τοῦ φιλήματος. Ὁλίγον ἔλειπε νὰ χαρακτηροῖσθῃ καὶ τὸ φιλήμα ἐκδηλωσὶς λατρίας καὶ ἀγάτης ὡς ἐγκλημα. Οἱ ποιητὰι οἱ ρομαντικοὶ καὶ οἱ ἐρωτευμένοι ματαίως διεμαρτύροισαν, οἱ δόκτορες παρεμεινον ἀνένδοτοι εἰς τὰς πεποιθήσεις καὶ τὰς γνώμας των καὶ ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἀπεσορῶσθαι ἐντελῶς ἐκ τοῦ ἐρωτικῷ λεξιλογίου τῆς τὸ φιλήμα, ἐὰν δὲν ἐνεφανίσειτο ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεός, εἰς Ἀμερικανὸς ἰατρός, ὁ δόκτωρ Κάρολος Πάξ ἵνα διακηρύξῃ ἀγὰ τὰ πέρατα τοῦ Σύμπαντος δι' ἡ φιλήμα οὐδὲν κῆριμα εἶνε οὐδὲν ἐπικινδύνον, ἀλλὰ πρῶτον φυσικὸν φαινόμενον, ποῦ ἐγεννήθη μᾶλλον μὲ τὸν ἄνθρωπον.

— Ἡ ἐποχὴ μᾶς, εἶπεν εἰς μίαν διάλεξιν του στὴν Νέαν Ὑόρκην ὁ δόκτωρ Πάξ, δύναιται κάλλιστα νὰ ὀνομασθῆ ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦ φιλήματος. Ὁ κόμος ἔχει καταληφθῆ ἀπὸ ἀνεξήγητον μανίαν καὶ δίδει καὶ πᾶσι φιλήματα ἀνεξέλεγκτα καὶ ἀδυστάκτα. Διὰ τὸ σιγήσωμεν τὸν ἄνθρωπον τοῦ ἐπιδόσθαι τῆς ἡδονῆς; Διὰ τὸν ἐμβάλωμεν εἰς ἀνυπατάτους καὶ γελοίους φόβους; Ἐξαικῶ τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα ἐπὶ μίαν οὐρανῶν εἶων. Οὐδὲ μὲν ἦλθεν δὲ ποτε ἡ ἰδέα νὰ φαντασθῶ δι' ἡ μίαν οὐρανῶν εἶων, εἶχε τὴν προέλευσιν τῆς ἀπὸ τὸ φιλήμα. Τοιαῦτα περὶ τῶν οὐρανῶν δὲν μὲν ἐπαρονομάσθη οὐδέποτε. Ἀπορῶ δὲ πῶς ἐμφανίζονται ἐπιστῆμονες, καὶ διαπρεπεῖς μάλιστα, ἰσχυρίζομενοι δι' ἡ βλασ ἐπὶ τὸ δεινοπαθήματα του ὀφείλει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ φιλήμα. Μὴ δίδετε ναμμίαν προσοχὴν εἰς ὄλους αὐτοὺς τοὺς σχολαστικιστοὺς, κῆριμα μὲν καὶ κῆριμα μὲν. Ἀσπάζεσθε ἀλλήλους μὲ μίαν κορροσμίαν. Μοιράζεστε τὸ φιλήμα οὐδὲν ἀποσπῶσθε οὐδὲν ἀρεσεί, φροντίζετε ἡμῶς πάντοτε νὰ προτιμᾶτε τὰς ὁμοσερὰς παρὲς καὶ τὰ κορρίλινα χεῖλη. Τοῦ εἶδους αὐτοῦ οἱ ἀσπαρσοὶ τὸν ὄμιλον τὸν ὀργανισμόν, ἐνδυναμοῦσασθαι τὸ πνεῦμα, ἀπομακρύνουν καὶ ἐπιμαρτυροῦσασθαι καὶ ἀνιστῶν οὐδὲν καὶ οὐδὲν οὐδὲν εἰς τὴν ἐντινχίαν καὶ μακροζωίαν μᾶς.

Ἡ Ἀμερικανικὴ ἐφημερίς, ποῦ ἀναγράφει ἐκτενῶς τὰς διαλέξεις καταλήγει μὲ τὴν διαβεβαίωσιν δι' εἰς τὸ τέλος τῆς διαλέξεως τοῦ Δρος Πάξ μερικοὶ γεροντοκόμοι ὡς ἐνθουσιασθησαν ἀπὸ τὰς ὡραίας ἰδέας του, ὥστε ἡγήθησαν ἐξἄλλοι, ὤμιον νὰ φιλήσουν τὸν ἐπιστήμονα, ὁ ὅποιος προμάσας ἡρῶσις νὰ αἰσθάνεται τὰς πεποιθήσεις των κλονιζόμενας κῆριμα...

ΤΟ ΜΟΝΟΝ

— Εἶνε κολλητικὴ ἡ ἀφίμια;
— Πολὺ. — Ἐταν πάσχω ἀπ' αὐτὴν τὰ μῶρὸς μᾶς.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ



Ἄλλερ - Φαλέρ - Μπανιέρ

Ἐρχομαι πάλι δίπλα σας ἄλλερ ἀπὸ τόσες μέρες, κῆριμα νὰ δῶ χεῖρα μου κορροσουριὰς παντιέρας καὶ ὄρα τοῦ καλοκαιριοῦ, κορρίσια, οὐδὲν χαρῶς καὶ οὐδὲν καλημερίσω.

Εἰς τὰ λουτρά μὲ εἰσεῖτε τῶν κῆρικῶν ἢ γνῶμη καὶ ἀπ' τὰ λουτρά μὲ εἰδωξάν οἱ νέοι ἀνιχνῶμοι, γιὰ τὸ δολοῦν τὰ νερά μ' ἐμένανε τὸν φουκαρά, τοῦτοῦτο πέρα-πέρα μ' ἀποκαλέσαν λέρα.

Τώρα λοιπὸν π' ἐγύρισα στὰ πρῶτα μου λημέρια, κῆριμα πᾶσι καὶ χαρὶ μέσῃ σὺ δὲν μὲ χεῖρα, τὰρα, κορρίσια, θὰ οὐδὲν πῶ μὲ παιγιδιάρικο σκοπὸν εἰς τὰ λουτρά τί εἶδα στὴν καὶ δεσοπιδία.

Κάθε ἀγούλα ὄμορφη, ποῦχει περίοσια κάλλη, Παρθένες ὀδομάγουλες μὲ κάτασπρα λαμπρὰ σὰν τὰς νεράιδες λυγρῆς σιμώναν σ' ἄκορροῦλι καὶ μ' ὄλη τὴν γλυκεία ὄμορφη μ' ἀνάθανε καῦμ.

Ὡ, ἡ λευκὴ τους φορεσιά καὶ ἡ χεῖρα τοῦ κορριοῦ τους, ποῦ μ' ἔκαναν μερόνυχτα νὰ μένω ξυπνητὸς ὡ, τῶν χεῖλιών των ἡ τροφή καὶ ἡ ἀσπαρδα τοῦ λαμποῦ τους, ὡ, τῶν, ὡ, τὰς, ὡ, τὰ, ὡ... —Τί ἐπαθε; — Χριστός...

Κ' ἐπέφτανε μῶρὸν στὰ νερά καὶ ἐπαῖοναν μαροδοῦτι καὶ τὰ κορρία κοκκινίζαν σὸν κῆρι τὸ νερὸ. Τότε, κορρίσια, νὰ οὐδὲν πῶ, μὲ μῶρὸς μαροδοῦτι καὶ μὲ ἐρχότανε σὺν γὰ ν' ἀναίξω τὸ χεῖρα.

Ἐφθανε ἡμῶς τὰ μπαιν-μίζε καὶ ἐγὼ ἐντινχισμένος ὄλη τὴν μέρα ἔκανα στὴν θάλασσα δοντιέρας καὶ οὐδὲν τὰ καρδύλοφουδ, στὰ κῆριμα κῆριμα...

πειθοῦσα στὰ ἄδρα κορρία βαρβάρησαι οὐδὲν

Μὰ τὸν Θεό... Ἡ σκέψη του ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ τὰ μπαιν-μίζε μᾶς ἔφερε, ἦταν ὄμορφη πολλή, γιὰ μ' αὐτὰ τὰ θηλυκὰ καὶ καίροσ καὶ τόπου, δι' καὶ ἂν γίνῃ σὸν νερὸ ἢ μὸδα τὸ καλεῖ.

Μαζὴ ἐκολληπούσαμε καὶ πρῶτ καὶ ὄρα καὶ κάπου-κάπου ἐπαίξασαι παιγιδιὰ στὰ νερά καὶ κάπου-κάπου ἔπαιρνα καὶ ἔδινα ἕνα χεῖρα σὲ κάποιον τὸν γλυκὸν νεροῦ, σὲ κάποιον πεθερά.

Ἀναπαύσασθαι τὰ νερά ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰ τους καὶ τὰ κορρίσια φρόνιζαν ἀπ' ἐνθουσιασμὸν καὶ ἡ σαρκῶδες ἄπλωναν τὰ κάτασπρα πανιά τους ὁ δὲ Σουρῆς συνέγραφε ἀπ' τὸν ρομαντισμό.

Ἐθαῖναν ἄλλοι μὲ μίᾳς ἀπὸ τὴν θάλασσα ὄμορφη καὶ ὄμορφη ἄλλοι μὲ μίᾳς ἀπὸ τὴν ἄμμο τρέχασαι σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ, μὰ κάποιε μᾶς εἶδανε δύο ἀνέροισι διαβόλοι καὶ στὰ λουτρά μᾶς φέρανε μὲ μίᾳς ἀναποδία.

Ἐτρέξανε μ' ὄμορφη στὸν κῆρι Ζυμβορακίη καὶ μὲ θυμὸν τοῦ εἶπανε καὶ γλώσσα κῆριμα. — Ἄν τὰ μπαιν-μίζε, π' ἀρχότανε δὲν κῆριμα σὲ λυγρὰ, στὰ μάνια οὐδὲν τὸ διάβολος νὰ πᾶν δὲν θὰ μαροῖ.

Πᾶσι λοιπὸν καὶ χαρὰ καὶ εὐτυχία ποῦ εἶχα, πᾶνε καὶ ἐκείνες ἡ δοντιέρας ποῦ ὄρασαν σὲ καλὸ. ἀπ' τὰ κορρίσια τὰ μπαιν-μίζε μὲ χεῖρα μὲ τρεῖχα καὶ ποῖν ἢ τρεῖχα νὰ κοπῆ χεῖρα τὸ γυαλό.



Βρέξετε μὲ νερὸ τὸ προσωπάκι σας, κορρίσια, γιὰ νὰ μὴ οὐδὲν πῶσῃ ἢ θάλασσα. Ὁ Σβέντζος σας

ΤΙ ΘΕΛΕ ΝΑ ΠΗ

Τῆς Κας Παπάη ὁ μπεμπὲς ἐκλαίει καὶ ἔσοκους σὰ δαιμονισμένο διαν πῆγαν νὰ τὸ πᾶρον ἀπὸ τὴν παραμάνια του. — Τὸ καῦμένο, φοβᾶται νὰ πῶσῃ μέσῃ σὲ ἕνα χεῖρα

Καὶ ἡμῶς πολλὰ γεροντοπαλλήκαρα ἔχουν κατασῆσῃ πολλὰς γυναῖκας εὐτυχίαις— μὴ γυμ φενθένια αὐτάς.

ΕΥΧΕΡΗΣ ΣΥΛΛΗΨΙΣ

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ πάθος στὴ φωνῆ τῆς ἡ μικρῆ Λιλίτα τρέχει σ' ἕνα χωροφύλακα διστικὴ καὶ φωνάζει μὲ λυγρῶς. — Κῆριμα χεῖρα. Ἐρχεσαι, σὲ παρακαλῶ, νὰ πῶσῃ ἕνα κακὸν ἄνθρωπον; — Τί σοῦ ἔκαμε; λέγει μὲ γλυκεία φωνῆ ὁ χωροφύλαξ. — Ἰ, Ἰ, Ἰ, ἐθρηνοῦσεν ἡ Λιλίτα. μῶρὸς σὲ τὸ στεφάνι μου μὲ τὸ παληποδῆλατό του. — Καὶ ποῦ εἶνε ἐρωτῆθαι ἡμῶς ὁ χωροφύλαξ σὺν κῆριμα ὅτι τὰ εἰλικρινῆ δάκρυα τῆς μικρῆς, πῆς μου, μικροῦλά μου ποῦ εἶνε. — Ὡ, μῶρὸς νὰ τὸν πῶσῃ εὐκόλα, ἀποκρίνεται οὐδὲν τὸ κορρίσια. τὸν ἔχουν πᾶσι δύο ἄνθρωποι μέσῃ σὲ κῆριμα τὸ φαρμακείο.

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Μόλις τὸ ἀμυδρὸν ἄκροφός τῆς αὐγῆς ἀρχίζει νὰ λευκαίνῃ τὸν οὐρανὸν καὶ προβάλλει ἡ χαρῶν, ἕνας ἡζος ἀσμάτων φαεινῶν ἀκούεται εἰς τὰς πεδιάδας, εἶνε τὰ δόξαρα πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ ποῦ πετοῦν ὑψηλὰ στὸν ἀέρα εἶνε οἱ κορδαλοὶ, οἱ ἀποῖοι μὲ τὰ φαεινὰ τῶν ἀσμάτων ἀνέχονται ἀπὸ ναντι τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἐντὸς τῶν περιστεροῦν ἀκούεται ἡ ὑπόκωφος καὶ γλυκεία φωνῆ τῶν περιστεροῦν. Ὁ ἀλέκτωρ καταβαίνει ἀπὸ τὸ ἔθλον, ἐπὶ τοῦ ὀπίου ἐκομῆτος, τινάσσει τὰ πτερά του καὶ ὀδοῦσασθαι φωνάζει ἕνα ἡχηρὸν ἐκομῆτικῶς, ἀμέσως ἀκούονται ἀλληλοδιαδόχως νὰ ἀπαντῶσι μῆρὸς ὄμιον ἢ ἡμέρα κλίνῃ πρὸς τὴν δύσιν. Ἄλλὰ αἱ πρῶτα αὐτὰ φωνὰ ἀντήχησαν εἰς τὰ ὄρα τῶν χωρῶν, οἱ ἀποῖοι ἀφοῦ ἀνεπαύθησαν ὄλην τὴν νύκτα ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, ἐγείρονται τώρα διὰ νὰ ἀρχίσουν καὶ πάλιν τὰς ἐργασίας των. Μετ' ὀλίγον ἀρχίζουν ἀναχωροῦντες κατ' ὀδοῦσασθαι εἰς τοὺς ἀγρούς...

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀρχίζει μίᾳ γεωργικῷ μηχανῆν νὰ ἀκούεται εἰς τὸ βάθος ἑνὸς οὐδοῦλονος ὀμοῖν σφριζῶν ὄδηγει τὰς ἀγας, τοὺς ὄσας καὶ τὰ πρόβατα πρὸς βοσκήν, καὶ τὰ ὀποῖα ἀρχίζουσι νὰ βαδίζουσι θορυβῶδως. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐργασίας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

«ΑΥΤΕΡΗ ΠΕΤΡΑΝΟΥΛΑ»

Ἀνταλλάσσω μῶρὸν ποστὰλ πανταχόθεν, Προτιμῶ Ζεγγὴ καὶ καλλινός. Ἀποστείλατε. Διεύθυνσις Μαργαρίτα Γκαπέ Π. Ρ. Δράμα.

ΨΗΦΙΣΑΤΕ

Ἀποσκάσατε, συμπληρώσατε καὶ στείλατε μᾶς τὸ κάτοχὸ δελτίον.

Κῆριμα Συντάκτα τῆς «Κυριακῆς».

Ψηφίω, ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον τῆς «Κυριακῆς» εἰς τὸν νομὸν

τὸν κ.

ΨΗΦΟΣ ΕΝΑΣ

26 Ἰουνίου 1916

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΑΠΟ ΤΑ "ΦΥΛΛΑ ΧΛΩΣΗΣ," ΤΟΥ ΓΟΥΩΛΤ ΧΟΥΓ'Ι ΓΜΑΝ

ΚΑΜΜΙΑ ΦΟΡΑ ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΝ ΠΟΥ ΑΓΑΠΩ

Καμμιά φορά για κείνον που αγαπάω γεμίζω
μανία και θυμό στο φρόνο μίμικος του δάσος
άγαστη που δέ θα μου ανταποδώσει,
'Αλλά τώρα πιστεύω ότι δεν υπάρχει άγαστη
χωρίς ανταπόδοσιν — ή πληρωμή είνε σίγουρη
πώς θάβη ούτως ή άλλως.
(Αγαπούσα ένα πρόσωπο θεομά, που δεν μου
ανταπόδωσε την άγάπη μου,
Κι' όστόσο αυτό με κάνει να γράφω έτούτο το
τραγούδι).

ΚΑΘΟΜΑΙ ΚΑΙ ΚΥΤΤΑΖΩ

Κάθομαι και κυττάζω όλες του κόσμου της λύ-
πες, όλες της καταπέσεις και τὰ αίσθη, κι' άκούω
κρυφούς μουσικημένους λυγρούς νέον που άγνο-
νούν με τον έαυτόν τους, κατόπιν πράξεων που
τους πλήγωσαν τη συνείδηση,

Βλέπω στη χαμηλή ζωή τη μάνα, που την κα-
κομεταχειρίζονται τὰ παιδιά της και που την άφι-
νουν να πεθάνη άμειλημένη, άπελπισμένη, άθλια.
Βλέπω την γυναίκα, που την κακομεταχειρίζε-
ται ο άνδρας της και βλέπω τον προδοτικόν άπα-
τεώνα, που παραπλανά τὰ κορίτσια.

Παρατηρώ της ξήλειας της παραφορές και τον
άπορρομένον έρωτα, που πολεμάει να κρυφθή —
βλέπω τὰ θεάματα αυτά πάνω στη γή.

Βλέπω των πολέμων, του λοιμού και της τυραν-
νίας τὰ έργα και βλέπω μάργουρας και φυλακαίμε-
νους.

Παρατηρώ λιμό στη θάλασσα και βλέπω τους
ναύτες, που ρίχνουν κλήρο ποιόν από τους συν-
τρόφους τον να σκοτώσουν για να διατηρηθώ
των λοιπών ή ζωή. Παρατηρώ την τυραννία και
της πέσεις που άλαστονικοί προϊστάμενοι έπαβάλ-
λουνε στους πτωχούς, στους εργάτες, στους μαύ-
ρους —

"Όλα αυτά — όλη τη κακία και την άτελειωτή
άγωνία καθώς κάθομαι κυττάζω. Βλέπω, άκούω
και μένω σιωπηλός.

ΓΛΥΣΤΡΩΝΤΑΣ ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ

Γλυστρώντας πάνω απ' όλα, απ' όλα άνάμεσα
'Από τη Φύση άνάμεσα, το Χρόνο, το Διάστημα
'Όσάν καρδιά πάνω στα νερά άμεινίζοντας
Για τὸ ταξίδει της ψυχής — όχι μόνονα τη Ζωή,
Μά και τὸ θάνατο — πολλούς θανάτους θενά φίλοι.

ΜΑΝΝΑ ΚΑΙ ΜΩΡΟ

Βλέπω τὸ μωρό που κοιμάται φωλιασμένο με-
σα στην άγκαλιά της μάνας του,
'Η μάνα και τὸ μωρό κοιμούνται — στη! σω-
πάτε.Θέλω να τούς μελετήσω βαθειά — για ώρες.

ΟΠΟΥ Ο ΠΑΡΑΣ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ

— Γιατρέ μου, λέγει ο νέος. Έχω κάτι πε-
ριέργους πόνους στα πλευρά μου.
Τὸ πρόσωπον του έπισπότημονος έλαμψε.

— Ναί, ναι, λέει. Ξαπλώητε στο δεξι σας
πλευρό. 'Εδώ είνε, ε ; εδώ ;

— 'Ακούτε να σας πω, γιατρέ, προσθέτει ο
νέος, μην φράγεται για σωματώματα οικοληκοει-
δήτιδος, επειδή ο μισθός μου είνε μόνον έκα-
τόν πενήτα δραχμάς τὸν μήνα.

Τὸ πρόσωπο του λαρού κατέπεσε, έφρυξε
και την επομένη έξηκριδύθη δι ο νέος είχε
μια μικρή στομαχική διατάραξη.

ΠΕΡΙΕΡΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

(Όπου οι βαθμοί της συγγενείας άνακατόνον-
ται εις βαθμόν άπίστευτον).

— Θεός νεώτερος κατά 23 έτη
του άνεψιού

"Ενας γνωστότατος Άγγλος δημοσιογρά-
φος, ήλικίας τριάντα δύο έτών περιπατούσε με
έναν πελώριον κύριον ύπερρεννηκοντούτη,διαν
Ξαφνικά συναντήσας στο δρόμο κάποιον φίλο
του του ουνισά τὸν γίγατια ὡς έξής.

— "Ο άνεψιός μου....

"Η έξήγησις είνε άρεκτά άπλή. "Ο πατήρ
του δημοσιογράφου έγεννήθη τὸ 1820, ένμμενύ
θη διά πρώτην φοράν τὸ 1840 έσχε δέ υἱόν
τὸ 1841, ο οποίος κατείχετο εις τὸν στρατόν
και άπεουόθη με τὸν βαθμόν του ταγματάρχου
πρὸ τριάντα έτών. "Ο ταγματάρχης ένμμενέ-
θη νεώτατος και αυτός, ο δέ πρεσβύτερος υἱός
ὁ γίγας, πρὸ άνεψέραμε, είνε σήμερα πενήτα
δύο έτών.

"Εν τὸ μετὰ δὲ ο γέρος είχε νυμφευθῆ τρεις
φοράς εν έλω, λαθὼν την τελευταίαν άπόφασιν
γάμου τὸ 1882 οτε φυνικά είχαν ήλικίαν έξή
κορτα δύο έτών. Κατά τὸν τρίτον γάμον του
άπέκτησε τέσσαρα τέκνα, εν τὸν ὅποιον ο δη-
μοσιογράφος μά έγεννήθη τὸ 1884.

Ὅβτω ο περὶ οὗ ο λόγος δημοσιογράφος
είνε νεώτερος άδελφός του άνθρώπου του γεν
νηθέντος τὸ 1841 και θεός του υἱού του τελευ-
ταίου, γεννηθέντος τὸ 1863, δηλαδή εἴκοσι
και εν έτη πρὸ αὐτοῦ.

— Μία άπίστευτος περίπτωση —

"Η περίπτωση αὐτή ὅμως δεν άποτελεῖ κα
θόλον τὸ ρεκόρ. "Η περίπτωση του δευτέρου
Κόμητος του Λάϊσεστερ άποθανόντος τὸ 1909
είνε πλέον άξιοσημείωτος και ὄρισμένως δεν
έχει ὅμοιαν. "Ο πρώτος κόμης έγεννήθη τὸ
1752, ο δέ υἱός του ο δεύτερος διάδοχος του
τίτλου άπέθωσε τὸ 1909 δηλαδή μετὰ 157
έτη.

"Ο πρώτος κόμης του Λάϊσεστερ ήτο έβδο-
μήκοντα έτών οτε ένμμενέθη διά δευτέραν φο-
ράν, είνε δέ ρομαντικιστική ή ιστορία ή σχετι-
κή με τὸν δευτέρον γάμον του.

Βλέπον έαυτὸν γηράσκοντα, έπόθει να ά-
ποκτήη κληρονομία διά τοῦτο δέ ουνεβούλευσε
τὸν άνέπαιδρον άνεψιόν του να ζητήη εις
γάμον ένα νεώτισμο κορίτσι που έγνωρίζεν ο
ίδιος. "Ο άνεψιός ζῶν με τὸ εἶσδθημα του
θελον του δεν εἰκόμηνε ν' άποποιηθῆ. "Απεποι-
ήθη ὅμως τὸ κορίτσι, διαν δέ ο άνεψιός άνέφε-
ρε την άσχημήν της εις τὸν θεόν του, ο τελευ-
ταίος τραδῆξε και τὴν έπισκευθῆ την
νέαν με τὸν σκοπόν να την καταπέση. "Τοῦτο
τὸ άπήνησεν τὸ κορίτσι με έλαφρόν ζούθημα.

— "Ακούτε δὲ. "Αν δεν θέλω να νυμφευ-
θῶ τὸν άνεψιόν σας, εἰσαχριστος νυμφεύομαι
σας.

— "Ας γίνη κι' αὐτὸ. άποκρίνεται ο κόμης.
Μετ' άλλας ήμέρας εἰελοσθὸν οί γάμοι
των τὸ δέ επόμενον εις άπέκτησαν υἱόν, ο
ὅποιος φυνικά ήτο ο κληρονόμος της περιουσί-
ας και τοῦ τίτλου.

"Ο υἱός αὐτός έγεννη ο δευτέρος κόμης
και έζησε μέχρις ήλικίας ογδόντα έξ έτών.
Ένμμενέθη δις, τὸ δέ πρεσβύτερον τέκνον
του, τὸ ὅποιον ήτο κορίτσι, έγεννήθη τὸ 1844
ο δέ νεώτερός του υἱός τὸ 1893 δηλαδή μετὰ
τεσσαράκοντα εννέα έτη. "Ο υἱός αὐτός είνε
σήμερα άξιωματικός εις τὸ άγγλικόν ναυτικόν,
έχει δέ άνεψιάν ήλικίας πενήκοντα έτών.

— "Η βασιλίσσα δεν τὸ έπίστευε

"Όταν ή άποθανούσα βασιλίσσα της 'Αγ-
γλίας Βικτωρία ήκουσεν, δι ο κόμης του Λάϊ-

σεστερ ένμμενέθη ακριβῶς έκατόν έτη μετὰ
τὸν θάνατον του πατρός του δεν ήδύνατο να πι-
στεύη τέτοιο πράγμα, αλλά κάποιος εδνεγής
της άνέφερε τὰς ήμερομηνίας και την έπεισε.
'Ο πρώτος γάμος του πρώτου κόμητος έλαβε
χώραν τὸ 1774 ο δέ δευτέρος γάμος του δευ-
τέρου κόμητος, του υἱού του, τὸ 1874.

— Άλλα παραδείγματα.

"Ο δούξ του Ουεστμίνστερ, ο ὅποιος ήγδρα
γάθησε εις τὸν παρόντα πόλεμον εν 'Αφρική,
είνε ήλικίας τριάντα επτά έτών. "Έχει
θείας και δύο θείους νεωτέρους καμμιά δεκα-
ριά χρόνια.

Δεν είνε δέβαια συνειδημένο, τὸ παράδειγ-
μα μάμης, που έχει και αὐτή την μάμην της.
'Η χήρα λαίδν Λάμυκτιον, ή ὅποια ζῆ άκόμη
καίτοι ύπερρεννηκοντούτης έχει θυγατέρα νυ-
μφευθείαν τὸν έβδομον λόρδον του ντε λα Γου-
ωρ, ή ὅποια είνε μήτηρ του ογδόνου και μάμην
του εννάτου που έχει ήλικίαν δεκα έξ έτών. "Ο
έννατος λόρδος έχει άδελφήν ήλικίας εἴκοσι
τριών έτών, ή ὅποια ένμμενέθη τὸν Δανιδ Ουά-
λας και άπέκτησε υἱόν.

"Ο μικρός Ουάλας λοιπὸν έχει μάμην, που
έχει και αὐτή την μάμην της ζῶσαν — την χήρα
λαίδν Λάμυκτιον. Με άλλα λόγια εις μίαν οικο-
γένειαν ζοῦν πέντε γενεαί.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΤΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΗ

Εἰς χωρικήν μέλλουσαν να υπανδρευθῆ, ο ίερεὺς
του χωρίου έλεγε, νουθετών.

— Κόρη μου, ή γυναίκα πρέπει ν' ακολουθῆ παν-
τοῦ τὸν άνδρα της.

— Αὐτὸ, παπαῖ μου, να με συγχωρῆς, δεν μπο-
ρῶ να τὸ κάμω.

— Γιατί ;

— "Ο άνδρας μου είνε άγνοιάτης.

Νησίον. BENETS. Σ. ΧΑ-Ι-ΝΗΣ

Η ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

"Η εν δύσμοχη έκατομμυρίων φράγκων
δωρεά του βασιλέως της Άγγλίας Γεωργίου
πρὸς τὸν Αθηνόσιον Ταμειόν της πατρίδος του
εἶν' ένα παραδειγμα χαράκητιοικτιδν της έξ-
ου γενναιωδωρίας των Άγγλων, οί ὅποιοι
από κάθε τάξιν έπεσσαν να προσφέρουν δι
μποροῦσαν εις τὸν άρμόνα της μεγάλης πατρι-
δος των. Αἱ πολυμικαί προσφοραί αλουσίον
και πτωχῶν στην Άγγλία υπολογίζονται εις
έν διασεκατομμύριον και 250 εκατομμύρια φρά-
γκων. Μόνον τὰ παιδάτια έδωσαν διά τὸν 'Ε-
νθρόνν Στανρόν επτά εκατομμύρια δεκάρες,
ενθ κάποιος άνόνημος έστειλε διά τὸν αὐτόν
σκοπόν τὸ οεβαστὸν ποσόν των 700,000 φράγ-
κων.

Αἱ δωρεαί της Αυστραλίας υπολογίζονται
εις 25 φράγκα και' άτοιμον δηλ. εις 125,000,
000 φράγκων ενθ εν Καναδά εις και μόνον
επαρχία, τὸ 'Οντάριο, συνέλεξε διά τὸν 'Αγ-
γλικόν Ένθρόνν Στανρόν πέντε εκατομμύρια
φράγκων.

"Εν τούτοις του Καναδά τὸ μεγαλειερον
δωρον έλαβε χώραν πρὸ τεσσάρων έτών, οτε
έδωσεν εις τὸ δημόσιον ταμειόν της Άγγλίας
175 εκατομμύρια φράγκων με τὸν σκοπόν ὅπως
κατασκευασθῶν τέσσαρα μεγάλα πολεμικά
πλοία τὰ ισχυρότερα, που μποροῦσαν ή επιστή-
μη να κατασκευάσῃ. "Η επιτροπή ή ὅποια έξε-
κίνησε από την Αυστραλίαν και παρουσιάζη
εις τὸν Βασιλέα Γεδδργιον μετὰ τὸν άλλων
εδήλωσεν, δι ή δωρεά αὐτή είνε ένα μικρόν
δείγμα της άποφάσεως των Αυστραλῶν πρὸς
διατήρησιν της άνεκαίτητος της Αδιοκρατο-
ρίας. Σημειωτέον δι ή δωρεά αὐτή συνέπεσε
τότε με την άπόφασιν της Γεωργίας ν' αδέή-
σῃ τὸν στόλον της και ήμπορεῖ επόμενος να θε-
ωρηθῆ ὡς άπάντησις των Αυστραλιανῶν εις
τὰ γερμανικά σχέδια.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΘΕΡΙΝΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

ΥΠΟ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ (ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ)

"Η άνάνησις άμορφανει. Μερικά έπει-
σθδια των περασμένων μας, χροματισμένα
από τὸν μαγικόν φανόν της μήμησις, που πα-
ρουσιάζονται τώρα με την γοητεία των ὡ-
ραίων αὐτῶν ήμερῶν του 'Ιουνίου, πλημμυρι-
σμένων από φῶς και τραγούδια θπον ο ούρα-
νός είνε διαγής, ή άμύσφαρα έλαφρά και τὰ
άγριοιούλνδρα άνθροβόλνν με ξεχωριστή
χαρά επάνω στο βουνό.

"Όταν ήμουν έκοσιέξ έτών κατοικοῦσα
εις την Τουραίνην και είχα διαίθεσι την
ζωήν μου εις δύο ίσα μέρη τὸ ένα κατηναί-
σκειο εις άφθονον άπαγγελίαν σίχων, τὸ δέ
άλλο εις τραχμάτα ανά τὸς άγρούς και τὰ,
λειβάδια. "Ενα πρωί, ξεπρόβαλα εις την κα-
τοικίαν του φίλου μου Λαγκυγιονιέρ, εις τὸ
έπιλοιο συζα ήκουα καλή μουσική, διότι εκ-
τός του ταλέντου του ὡς βιολιστοῦ εἶχεν ιδι-
άζουσαν κλίον πρὸς τὰς περιπετείας ακριβῶς
ἔπος κι' έγῶ.

— Άγαπητέ μου, τὸ εἶπον, ο Τριστάν
μου γράφει δι είνε καλοσένος άπῃρε ο' ένα
έξοχικόν γάμον και με συμβουλεύει να πάγω
να τὸν εβρω έγκαίτως αν θέλω να έπωφελη
θῶ εδκαίριος πρὸς διασκέδασιν. Φυνικῶ τὸ
λόγῳ οὐ παίρνω μαζί μου, έόενα τὸ άλόγῳ
σου και τὸ άμῆξι σου... "Αν σπεύσωμεν να
προσθάσωμε.

— Μά... δεν είμαι καλοσένος.

— Οὐτ' έγῶ... "Αλλ' άδιάρρονον. "Ο Τρι-
σιτάν, θὰ μάς παρουσιάσῃ, και ὅπως λέει και
ή παροιμία, οί φίλοι των φίλων μας είνε και
ἄκοι μας φίλοι... "Άλλως τε, λάδε την πρό-
νοϊαν να πάρῃς μαζί σου τὸ βιολί σου. Θὰ πρ-
έσσης ὡς μουσικός εν περιουσία και ξεύρεις
εἰ οί καλλιτέχναι παντοῦ είνε δεκτοί με ά-
νοικιάς άγκάλας.

"Ο Λαγκυγιονιέρ κατεπέσθη. "Ετοιμή-
σαμε κάτι στα πειραγιά, εζεύξαμεν άμερικαν-
νικῶ τὸ τροπόσ και δρόμο. Τὸ έπερεινόν λυ-
κόφως εζάπλωνε μια θελοιδινη σκιά επάνω
στοῦς δασοφύτους γηλόφους και την δενδρο-
στοιχίαν των άνθιομέων άκακιῶν που άκο-
λουθούσαμε. Τὰ σκορπισμένα γῶμα άρώματα
συνεπλήρωσαν την μέτην της ὄπας της εν ά-
χῆ έσημείωσε μια φίλη παλαιῦ κραιοισθ
που άδειάσαμε άπνευσί κατά τὸ επιδρόπιόν
μας.

"Όταν ξεοπάσαμε οάν δόμβα στοῦ φίλου
Τριστάν, τὸν έράλαμε εις την διαπασόν τὸ
εἶσι νταρέμ λα μάνν του 'Αδν Ζουάνν του
Μόζαρι, ενθ ο Λαγκυγιονιέρ εἰεάλαννε την
θήκην του βιολιού του οάν να ήταν θυμα-
τήρι...

"Ο Τριστάν ενέντωσε τὰ γαλανά του μά-
τια, εἰεάθημε μ' άνοιχτὸ τὸ σίγμα και στο τέ-
λος μάς εκύπιαζε με τὸν έπιεικῆ εκείνον οίκο-
τον νηφαλίον άνθρώπου άκούοντος τοῦς παρα-
λογισμούς των άγαθῶν κραιοστέγων.

— Άκούς εκει να μην είνε άκόμη εἰτοι-
μος... άπεκαίρησασ Τί ὄρα λοιπὸν αρχίζει
ὁ χορός ;

— Ποῖος χορός ; επανέλαβε καταπνίγων
χάσμημα... "Αλήθεια, τὸ έχασα. Βλέποντας
πῶς δεν ήλθες με τὸ τελευταίον τραῦ, εἰτοιμο-
ζόμον να τὸ κόρω δίπλα.

— Άστειδέσαι. Βάλε γοήγορα τὸ φράκο
σου.

— Μά... ο Λαγκυγιονιέρ ;

— Θὰ τὸν παρουσιάσης ὡς μουσικόν εν
καλλιτεχνικῆ περιουσία.

"Ο συμβολαιογράφος του τόπου εκείνου
εἰετέι τοῦς γάμους της θυγατρὸς του και είχε

προσκαλέσει εις αὐτοῦς τὸ «ἄ λάτῃ» της πε-
ριοικου τάσεως των αὐτῶν και των εδνετῶν.

"Ο Τριστάν μάς εἰσηγάγετ άποσβολωμέ-
νος και άμχανῶν. "Ημεῖς ὅμως με την με-
γαλειέραν άναίδειαν και πλήρη άταραξίαν
έχαρητέοιμε προσκλινῶς τὸν οικοδοσότην
και την οικοδόπουαν. Κατὰ την εἰσοδόν
μας ή καθόλλινε εἰσαμάησαν και οί έπιλε-
κτοί προσκεκλημένοι προσέβλεπον οχι άνε-
δνοσιτίας τοῦς παρεσθένους τοῦτους τοῦς
ὄποιους κανεις δεν εγνωρίζε. "Ο δυστηγῆς
Τριστάν διολισθαίνων ανά μέσον των ὄβλιον
εγκωμιάσε τὸς εκκαπον τελειον του Λαγκυ-
γιονιέρ ὡς βιολιστοῦ. "Εγὼ πάλιν εἰσηλώσα
τὰ μάτια μου επάνω στοῦς θελκτικὰς χορευ-
τοίας, που έξαρνα εδάμψωσαν από την θέαν
μας νεάνιδος καθημένης κοπὰ στην δεξι-
στρο.

Θὰ ήτο δεκαεπτά ζως δεκαοκτὸ έτών,
γεμάτη χάρι και άμορφία. Κυπαρισίοιο ανά-
σημα, περιουσίθιον έξαισία πλασικόητικος,
μικροκατωμένος γελασὸν φῆμα, κατάπικνα
ναστανά μαλλιά, έπιλοισιον ένα έλαφρά με-
λαγχρουνό πρόσωπο ποῦχε μαῦρο σημάδι
στη γωνία της παρειάς. Με τὰ σκοτεινά μ-
στηριδύθη της μεγάλα μάτια και με τὰ οσθρά
της από άπορο κρῆ έλαμπε από λευκότητη
και από χάριν οὐν Νεράδα. Τὰ υδρσχαρή
κρῖνα που εἰεόβλιζον την κόμην της συνετέλων
άκόμη περισσότερο να εζιδανικεσον την
μορφήν της. Καθὸς ο βοσκὸς του Βιογυλιόν,
την εἰδα, την εδαύμασα, μια δόλθερη πνοή
έρωτος μου έκαψε την καρδιά και έπροεξα να
την προσκαλέσω εις τὸν πρώτον χορόν των ὄ-
ποιον και μου παρεχώρησε ὡδῆως παρακά-
λιω.

"Αντιθέτως πρὸς πολλὰς νεάνιδας της
ἀοικῆς τάσεως εις τὰς ὄποιας ή οιαμμίω
των ουνετίσης να μη άποτιον εἰμη διά μο-
νοσυλλάθων, δεν ήτον οὔτε σεμνόντιφος, οδδ
εζεζητημένη αλλά φλωροσος με άνεπιφύλα-
κτον άφέλειαν. Κατὰ τὰ διαλείματα εκουθεν
τιάζαμε. Μοῦ εἶπεν δι ήταν από την πατρίδα
της Σάνδης και δι ὅπως και της διασήμου
συμπαιριωτιδῶς της τὸ βαπτιστικόν της ὄνομα
ήτο Γεωργία. Την εἰρισκον άξιολογησίου
ὄροισιν τὸ παρετήρησε και καθόλον δεν προσ
εβλήθη δι' αὐτὸ. Τὸντανίον, μου άπέδειξεν
εἰ εκολαυετέο άρεκτά ὡστε μ' έπροτίμησε
και διὰ τὸ επόμενον δάλε. Την ήρασα
θριαμβευτικῶς μέσα από τὸ σῆνος των συμ-
βολαιογραφικῶν που την περιετριγύριζον
μετὰ πάθους....

"Ηλθεν ή σειρά της μουσικῆς συναυλίας.
"Ο Λαγκυγιονιέρ ὄποχωρῶν εις τὰς παρακλή-
σεις της οικοδοσότησης, συγκατετέθη να παρῶ
σχη εις τοῦς κεκλημένους εν δείγμα του τα-
λέντου του. "Η ἴδια ή νεόννημος τὸν συνῶ-
δευσεν εις τὸ κλειδοκύμβαλον. "Υψηλόκορ-
μος και λεπτοφυής, με την κόμην ερριμμένην
δπισθεν, ἀλὰ Μπειχόδεν, δίκην καλῶμο οα-
λευσμένου από των ανέμων, ετανέτο και ε-
λάμβανεν εμπνευσμένον ὄφος κατὰ την έπέλε-
σιν του 'Χαίρε Μαρίαν του Γκουνῶν. "Ενθ με
δλονέν αἰσῆσια τόνον, οί ενασμόνοι φθόγγοι
του περιπαθεστέων των ὄργάνων έφυσοντο
αἰθέριοι, εκύπιαζε την Γεωργίαν καθημένην
άπανάτι μου, με τὸν άγκύνα σιτηγμένον επί
του γόνατος και τὸ πηροῦνι στο χέρι. Μοῦ ε-
φραίνετο ὡσαν ὄλοζῶνταρη Μούσα, τὰ μάτια
μου δεν εζεκολλούσαν απ' επάνω της και κά-
ποτε σιγαντούσαν τὰ ἴδικά της. "Η ματιές

μας τότε, σιγανωμένους ή μία μέσα εις την
άλλην, ακολουθούσαν τὸ ρεῦμα της μελωδίας
και εταξείδωναν μαζί επάνω σε μια μαγική
λίμνη. "Η μουσική μάς εχορησίμευεν ὡς ο εἰς
γλωττοεδμηγνενῆς της άπόδον συγκινησεως
των καρδιῶν μας.

"Ο Λαγκυγιονιέρ επεράτωσε την επέλε-
σιν του εν μέσῳ παταγῶδων χειροκροτημά-
των, έπειτα οί χοροί επανελήφθησαν θορυβῶ
δέστεροι, οικειότεροι, διαγνυϊκότεροι, ἴδια
μετὰ τὸ σουπέ, ὅπερ προηγήθη του ποτιγιδν.
'Η γλυκεία χαραγῆ μάς έπέλαβε, την Γε-
ωργίαν και εμε, πληροίεστατα άκουμβισμένους
εις ένα άνοικτόν επί του κήπου παρῶνθρον,
καθ' ὃν χρόνον τὰ άστρα ὡχρίων μέσα εις
ένα μαγαριαταρῶδη ούρανον. "Η νεάνις μου
περιέγραψε την πατρικήν της σκίαν, εἶδος
μσαιωνικῶν πυργίσκων οικηασμένων από να
στανιές, εις τὰς δξῆλας του Κραιοῦ και της ὄ-
πεσθῆην να πάγω να την επισκεφθῶ εκει.

— Θὰ την άναγνωρῶσετε ενόκλα, μου έ-
λεγε μ' ένα εμπιστευτικόν μειδίμα, εἰνε ὄ-
ρεατή από τὸν ποταμόν με τοῦς δύο ζευγαρω-
τούς της πύργους και μια ὄρατα κληματαριδ
που άνεβαίνει εως τὸ πρώτο πάτωμα. Τὸ πα-
ράθυρο του δεξιοῦ πύργου, θπον σκαρφαλώ-
νον οί χορδότεροι κλῶνοι, είνε ακριβῶς
του ἴδικου μου δοματίου....

Καθ' ὄσον ήαγῆ εροδύζε τὸν ούρανον,
μια άλλη θεοσεπία άνατολή ήκινουβόλει εν τῆ
καρδιά μου. "Εμορμολοζία άσυναισθῆτως
άγάπης λόγια και εις τὸ τρυφερόν των άκου-
σμα ή νεάνις ελάμβανε την χροίαν του πορφυ-
ρομένου ούρανοῦ....

"Ω, άνοιξιάτικα της νεότητος ήμέραι,
χοροαί ήμέραι θπου βλα φαίνονται ενόκλως
πραγματοπούσημα, θπου εις κάθε καρπῆν ά-
νοίγουν χλοανθεις δρόμοι καλοῦντες ήμάς να
υδενύσωμε με φτερωτά πόδια εις την χώραν
της Φαντασίας...

"Ο Λαγκυγιονιέρ και εγὼ, εγκατελείψα-
μεν τοῦς καλοκαγῶδες άμφιτρονάς μας την
επαύσην και εκάτοε δεν επανείδον πλέον την
νεάνιδα με τὰ καστανά μαλλιά τὰ στολισμένα
με υδρσχαρή κρῖνα. Δεν έπήγα ποτέ μου να
επισκεφθῶ τὸν παρῶνθρον της Κραιοῦ πύργου
με της καστανιές του. Τὸ ακολουθον φθινό-
πωρον, άφῆκα την Τουραίνην και τὸ ὄρατόν
μου ερωτικόν εἰδύλλιον εκλεισεν εκει.

Μόνον ή άνάμνησις μου έμεινε. "Η άγά-
μησις, ο εζεωρατίσης οἶτος των πάντων θο-
τις έχει την γλυκειαν και ἄλλον λεπτότητα
του άντικατοπτρισμοῦ των κεκλιμένων δεν-
δρων επάνω και τὰ νερά του ποταμοῦ. Τὸ β-
δωσ διαγράφει και άπαισῶτος άναεσθῆται,
αλλ' ο άντικατοπτρισμός παραμένει, πάντοτε
αούλλητος και πάντοτε περιπαθῶς τρυφε-
ρός.

ΤΟΝ ΕΣΥΓΧΩΡΗΣΕ — ΒΕΒΑΙΑ

Κάποιος κύριος, που άνεκάλυψε δι πατούσε στο
φόρεμα μάς κυρίας μέσα σ' ένα τραίμ είχε την
έτοιμότητα του πνεύματος να δικαιολογηθῆ ὡς
έξής :

— Καίτοι δεν έχω την δύναμιν να καταδιδάσω
κανένα άγγελον από τοῦς ούρανοῦς, καταδρωσῶ
ὅμως να καρφῶσω έναν εις την γῆν.

Και ή κυρία — τὸν εσυγχώρησε.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟΝ ΠΡΟΦΗΤ' ΗΛΙΑ

Πόση ζωή, πόση χαρά γεμίζει τα στήθη ή πρωινή αύρα. Γελασιές, θροσορές όλες οι κωπέλλες της παρέας ξεκίνησαν πρωί-πρωί για τον προφήτη' Ηλία, ένα έκκλησάκι μιά ώρα έξω απ' τα Δολιανά, το όμορφο και γραφικό χωριό της Ήπειρου.

Αι φωνές, τα πειράγματα, οι κάθε λίγο και λιγάκι επιφωνήσεις χαράς, ή γέλια όμορφα όλα αυτά αντελούσαν να νοιώθουμε μιά νέα ζωή μέσα μας, μιά νέα χαρά. Ούτε καταλάβαμε πώς και πότε εφθάσαμε. Κατεθήκαμε απ' τα γαϊδουράκια μας και τρέξαμε άμέσως στο έκκλησάκι, το άνοιξαμε, ανάραμε τα κεριά, που είχαμε φέρεϊ μαζί μας και μιά εμπνευσί κατέβηκε στα νεαρά κεφάλια μας, να ψάλλουμε μερικά τροπάκια στην Παναγία και στον προφήτη' Ηλία. "Αμ' έπος άμ' έργον. Μιά έγεινε κανονόαρχης, άλλη ψάλτης και οε λίγο στο έρημικό έκκλησάκι ήκούοντο εδλαβεϊ συνοδούμενοι απ' τα χαρκαπά των πουλιών κελαδύματα που σαν θυμίαμα ανέβαιναν προς τον πλάστην. Σε λίγο είμεθα δλαι έξω, είχαμε τελειώσει και ξαπλωόμεθα φαρφαδεϊά πλατειά στες χλωρασιές του Μάν. Δένδρα πελώρια, δένδρα γέρικα ξεριζιχαν από να μας τη θροσορή οικία τους. Γρήγορα ήμος ξεκινούσάχαμε, κάμαμε πρόχειρες κοβνιες, κι άρχισαμε να κουνιριζόμαστε όλες με τη σειρά. Το μεσημέρι μās βρήκε καθισμένες όλες εν κώλω κάτω απ' τη μαγευτική οικία των δέντρων. ή δρεξίς μας ήτο άνωτέρα από κάθε περιγραφή. μέρες μās έφαινονταν πώς είμεθα ηθοϊκίες. Μετά το γεύμα, το όποιον έοτλίσαν ως επιδόρπιον αι άρθνοι φαιδρόητες, το θάλαμε στο χορό. Χερούσιαιές χροέγαμε όφρες δλόκληρες, τραγουδήσαμε και κάμαμε κά θε τραβλα έπιτροπομένην εις την ήλικία μας ως το θράδν. Γεμάτες χαρά, γεμάτες ζωή νέα έπιστρέφαμε άργά το θράδν στα Δολιανά. Πόσο άξίλει μιά μέρα στην έξοχή.

Δολιανά (Ήπειρου) ΡΑΤΕΜΙΣ Γ. ΔΙΟΥΜΑΝ

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

— Δέν μ' άρσεί να βίλω στρατιώτας να έπκαλούντα συχνά την θεϊαν Πρόνοϊαν. Είνε κάτι, που έποβάλλει κάποτε άλαζονείαν και έγωϊσμόν, μπορεί δέ ή θεϊα Πρόνοια να εκδικηθί.

Ο όμιλητής ήτο έπίσκοπος, έξηκολούθησε δέ τον λόγον του ως έξής:

— Ύπηρχε κάποτε ένα νεαρόν άνδρόγγιον που δέν έκαίμε παιδιά. Ο σέζυγος έπεθύμαε να του στελιή ο ούρανός ένα κορίτσι, ή δέ σέζυγος έπόθει έν' άγόρι. Έπειδή ήσαν πολύ εύλαβεϊς και θεήσσαι έδέοντο και οι δύο μέσα νύχτα εις την θεϊαν Πρόνοϊαν, ο μέν για το κορίτσι, ή δέ για το άγόρι, μέχρως ότου τέλος ή θεϊα Πρόνοια εισήκουσε τās δεήσεις των και έπραγματοποίησεν άμφοτέρας.

ΠΟΙΟΣ ΥΠΟΦΕΡΕΙ

— "Ακουσα ότι ή σύζυγος του Δημητρίου πάσχει από κλεπτομανίαν, λέγει ή καθός πρέπει κωρία, που ήξερε όλα τα σκάνδαλα της πόλεως.

— Δέν πάσχει καθόλου, άπεκρίθη ή φίλη της: οι καταστημάτχαροι οι δισυρχίτες πάσχουν.

Η Ζ Η Μ Ι Ε Σ

— Τι τρέχει, Θωμά; Φαίνεσαι τρομασμένος. — Και πώς θέλεις να μη τρομάξω; Μās έγεινε μιά μεγάλη έκορη στο σπίτι.

— Είχατε ζήμιες; — Ζήμιες; Καλέ ο πατέρας μου και ή μητέρα μου πετάχθηκαν μαζί από το παρόντο. Οι γείτνες λένε πώς είνε ή πρώτη φορά, ύστερ' από δέκα πέντε χρόνια, που τούς είδαν να θγαίνουν μαζί από το σπίτι.

Η ΩΜΟΡΦΗ ΝΥΦΗ

Ο ΑΞΙΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

Ο ΜΠΕΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΕΡΑΓΙΑ ΤΟΥ

ΥΠΟ ΤΟΥ Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Μέσα οε χίλιες όμορφες, ξανθές και μαυρομάτες, Που λάμπαν, σαν τήννοϊξη, σαν τ' ούρανοσ τὰ κάλλη. Ή Δάρνη είταν ή πλειό όμορφη κι' ή πλειό χαριτωμένη, Κι' είχε και μιά γλυκειά φωνή, που έόργαε και τ' άηδόνια. Πρωτόσπιτα την γόρεσαν κι' άρχόντοι την ζητούσαν Για πρωιοσιέφανα παιδιά τριοδοξασμένη νύφη Κι' οι προξενήτριες πήγαιναν κι' έρχόταν κάθε μέρα.

Μέσα στες τόσες προξενιές, σια τόσα παλληκάκια Και στήν τιμή την άπειρη και σια περίοισα κάλλη, Δέν ήξερε ο πατέρας της οε ποιόν κν' όπορασίση Και ποιόν γαμπρόν ν' άποδεχίη για την γλυκειά του κόρη, Γιατ' είταν όλοι ζηλευτοί κι' άρχοντογεννημένοι, Κι' πρώτοι στήν παλληκαριά σια κάλλη και στήν νεϊότη, Κι' εκεί που πολυοκέρφονταν και φιλοσυλλογιώνταν, Βρίσκει έναν τρόπο δύοκολο, με κίνευνα γεμάτον, Δοκιμαστήρι άλάθεινο μεγάλης άντριεϊούνης, Κι' έδωκε τέτοια άπόκριση στες προξενήτριες όλες. — "Όποιος την θυγατέρα μου γυναίκα του ποθάει «Νά πάη να κάρη μιά θραδειά του Μπέη τα σεράγια «Και να μου φέρη νικητής οε μιά χρουή λεκάνη «Κανίση, άντριεϊοκάνισκο του Μπέη το κεφάλι.»

Σάν άκουσεν ή Λεβεντιά τα λόγια του πατέρα Άρχίσει να σνιτάζεται, να κάη έτοιμασιές Πουός θα μπορούη πλειό μπροστά να ξεκινήση απ' δίλους Νά πάη με το φουόατο τον τον φίλησε με πόνηση Νά κάρη τα σεράγια του τα μαρμαροχιοιμένα Και να του κόρη σαν τραγιού τ' άντιχριστο κεφάλι, Άλλ' ένας δέν σνιτάζονταν, ο πλειό μικρός απ' δίλους, Ο Γιάννος ο περήφανος, ο μοσκακαθραμμένος Πουέγε τα μάτια σαν έλιές, τα φρούδια σαν γαϊτάνι Φωνή καθάρια άγγελική, κι' άνγερινού όμορφάδα, Και το μονοτάκι άνδρωτο, δέν έρχονταν καθόλου Κι' οδδε στες κάμπους φαίνονταν κι' οδδε σια κορφοβούνια.

Είταν χοντροί κι' ύπερψηλοί των σεραγιών οι τοίχοι, Τα παραθύρια τους φραγάτ κι' οϊθόρες σιδερένιες, Άρματωμένοι φέλιγαν διακόσιοι γενιτάχοι Κι' ο Μπέης μέσα κάθονταν άφέντης ξακουσμένος Μ' έξήνια δυό χανούμισοες ξανθιές και μαυρομάτες. Άλλες του φέρονε φαγιά, κι' άλλες του τραγουδοΰσαν Κι' άλλες του παρασιέκαμε με χέρια στανρωμένα. Σάν τ' άναμμένα τα κηριά, σαν τες χρουές καντήλες, Κι' ένα γενιτασορόπουλο μ' άνδρωτο μονοτάκι, Πουέγε τα μάτια σαν έλιές, τα φρούδια σαν γαϊτάνι, Φωνή καθάρια άγγελική κι' άνγερινού όμορφάδα, "Όλο τον Μπέη κέοναγε μ' έν' άσημένο τόσο Κρασιό από τον Μαραδιά κι' από την Άγία Μαύρα. Τόν κέοναγε χαρούμενο κι' έγλυκοτραγουδοΰσε.

— Γεϊά σου χαρά σου, Μπέη μου, τόν πετήδον καμάρι. «Εσένα πρόεπον τ' άρματα και τα ψηλά σεράγια, «Εσένα άράτικο όλογο να περπατās καθάλλα, «Οϊ διαλεχτοί γενιτασοροι, που σου φιλάν τες θύρες «Κι' οι έξήνια δυό χανούμισοες μετά περίοισα κάλλη, «Που άλλες σου φέροννε φαγιά, κι' άλλες σου τραγουδοΰνε, «Κι' άλλες σου παρασιέκοννε με χέρια στανρωμένα, «Σάν τ' άναμμένα τα κηριά, σαν τες χρουές καντήλες.»

Κι' ο Μπέης τ' άποκρίνονταν τραγουδιστά κι' εκείνος. — "Φωτιά να κάρη τ' άρματα και τα σεράγια άντάμα, «Ύφρος να μάση τ' όλογο, που περπατώ καθάλλα, «Κι' δίλους μου τούς γενιτασορους πανούκια να σερώση «Κι' όλες μου της χανούμισοες θανατικό να πάρη «Μαροσιά σια μαύρα μάτια σου, σια μαύρα σου τα φρούδια «Και στήν περικαλλή όμορφη της ξακουσμένης Δάρνης, «Που θα την κάνω ταίρι μου κι' άφέντρα της καρδιάς μου b—

Και το Γενιτασορόπουλο γυρίζει και του λέγει Με χαμογέλιο φοβερό και με φωνή μαργιόλα. — "Και που την είδες, Μπέη, εοδ την ξακουσμένη Δάρνη; — "Την όμορφη της τραγουδοΰν του κήπον μου τ' άηδόνια... «Κέονα με άγόρι μου όμορφο με τ' άσημένο τόσο «Κρασιό από τον Μαραδιά κι' από την Άγία Μαύρα «Όσο που να σκάση ο Άύγερινός, να πάρη ή Πούλια γιώμα, «Κι' διαν με πίσση το κρασιό κι' διαν με πάρη ο έπος «Πάρε εκατό γενιτασορους και ούρενά μου φέρης «Σε μούλα χανουοκάπουλη την ξακουσμένη Δάρνη, «Για να την κάνω ταίρι μου κι' άφέντρα της καρδιάς μου b—

Τόν λόγο δέν άπόσασε, τόν λόγο δέν άπόειπε. Στο χέρι του Γενιτασορου χρουό μαχαίρι άοιράριε, Άοιράριε σαν την άοιρατή και λάμπει σαν τόν ήλιο. Τρομάζον και λιγοθυμοΰν και κτιροχλωμιόζον Οι έξήνια δυό χανούμισοες με τα περίοισα κάλλη, Έκάπηκε οε μιά στιγμή του Μπέη το λαρόγγι Και το κεφάλι θάληκε οε μιά χρουή λεκάνη, Εϋθις έπίσασνε φωτιά τα έπέργηια σεράγια Και το Γενιτασορόπουλο το έφτακαθαρισμένο, Πουέγε τα μάτια σαν έλιές, τα φρούδια σαν γαϊτάνι, Κρατιόντας παραμόσκαλα του Μπέη το κεφάλι Μες στήν λεκάνη την χρουή και κνιροποερατιόντας, Σάν το ζαρκάδι δρόμησε στες κάμπους και σια δση Και μες στο σπίτι εισέβηκε της ξακουσμένης Δάρνης Και σιόν γλυκόν πατέρα της σια κάλλη λέει. — "Αδτήν την νύχταν έκαρα του Μπέη τα σεράγια «Κι' έκορα το κεφάλι του και οσ το φέρο έμπρός σου «Κανίση, άντριεϊοκάνισκο μες οε χρουή λεκάνη, «Καθώς μās το διαλάλησε μ' όλες τες προξενήτριες «Για να μου δώκης ταίρι μου την άκριβή σου Δάρνη.»

Κι' άμέσως του άποκρίθηκε της Δάρνης ο πατέρας. — "Κρίμα, παιδί, στες κόπους σου και στήν παλληκαριά σου. «Εσο είσαι ένας γενιτασορος, Τούσρον γαμπρόν δέν κάνω... — "Δέν είμαι έγώ γενιτασορος, έγώ δέν είμαι Τούσρος, «Άλλ' είμαι ο Γιάννος το παιδί της ξακουσμένης χήρας.»

Τότ' άνοιξε την άγκυλιά της Δάρνης ο πατέρας Και τόν άγκυλιόσε σφιχτά, τόν φίλησε με πόνο, Και του είπε μ' αναγαλιασμέ και με χαρά μεγάλη. «Σν είσαι ο γαμπρός, που γόρενα για την γλυκειά μου κόρη.» Κι' έγεινε ο γάμος κι' ή χαρά ποΰδάσταξαν οδομάδες.

ΣΤΕΝΤΑΛ ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΓΕΝΝΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ίδου τ' ο συμβαίνει μέσα στη νύχτι. 1ον. Ο θαυμασμός. 2ον. Η ψυχή λέγει επί ήδονή να την φιλοΰσα, να με φιλοΰσε κτλ. 3ον. Η έλις. Άκόμη και αι σεμνότεραι γυναίκες κοκκινίζουν στή στιγμή της έλπίδος: το πάθος είνε τόσοσ ισχυρόν, ή άπόλαυσε τόσοσ ζωηρά, ώστε κάθε γυναίκα προδίδεται της στιγμής αυτήν κατά την όποιαν ή έλπίδα λάμπει μέσα στα μάτια της και της βάφει τα μάγουλα. 4ον. Ο έρωσ γεννιέται. Έρωσ είνε ή άπόλαυσε που δοκιμάζομεν βλέποντες, έγχιζοντες, αισθανόμενοι με όλας τās αισθήσεις και δσον πλησιέστερον δύναμεθα, το αντίκειμενον που αγαπάμε και μās αγαπά.

5ον. Η πρώτη άποκρυστάλλωσις αρχίζει. Άρσέσκται κανείς να σπολιση με μύριες χάρες και άρετές την γυναίκα περι του έρωτος της όποιās είνε βέβαιος. Κυττάζει την ευτυχίαν του ο έρωτευμένος με θαυμάσιμα μάτια. Ύπεροβάλλομεν το κάθε τι και μās φαίνεται ότι ή ευτυχία αυτή μās έπεσε από τούς ούρανοσ όσαν κάτι άνωστον μέχρι τοδδε, που δσο κνττάζομεν, δσον σκεπόμεθα τόσοσ περισσότερο μās μαγεύει. Άφίσατε το κεφάλι ενός έρωτευμένου να έρασοθή εβουο τέσσαρες μόνον όφρας και ίδου τι θα έξα-

κριδύστε. Είς τās άλατούχους πηγάς του Σέλιτομουργ είνετε μέσα στα βάθη ένα κλαφ έσφυλλισμένο από τόν χειμώνα: εΰο ή τρεις μήνας έκειτα, δταν το άποσύρετε, το εΰρισκετε σκεπασμένο δλον με λαμ ποσοποΰσας άποκρυστάλλωσεις.

Τα τρυφερότερα κλαφάκια είνε γεμάτα από άπειριαν μικρόν διαμαντιών, που φρεμοσπαίζουν και θαμβώνουν εις το φώς. Δέν αναγνωρίζετε πλέον το κλαφ που έροίγατε.

Ο,τι όνομάζω άποκρυστάλλωσαν εις τόν έρωτα, είνε ή ενέργεια εκείνη του πνεύματος, ή όποια από κάθε γεγονός άντλει την ανακάλυψιν νέας τελειότηος εις το άντικείμενον, που αγαπάμε.

Ένας ταξιδιωτής σās όμιλει για τη δροσιά των πορτοκαλεώνων της Γένοβας, δίπλα στη θάλασσα, κατά τās κωνοτικές ήμέρας των καλοκαιριών. Τί ευτυχία, τί ήδονή να μοιρασοθή κανείς την μωρομένην δροσιά μαζί με εκείνην.

Άκούτε ότι ένας φίλος σας έσπασε το χέρι του στο καντήρι και ή ψυχή σας λέγει:

— Τί γλύκα να δέχεται κανείς τās περιτοήσεις εκείνης που αγαπά. Νάσαι μόνον μαζί της, να την βλέπης άδικάποος, όχι μόνο ξεγυφς, άλλα και θή εύλογούσεσ κάθε πόνο που σου την έφερε.

Και από το σπασμένο χέρι του φίλου σας καταλήγατε εις την βεβαίτητα περι της άγγελικής κωλοσύνης της έρομένης σας. Με άλλους λόγους, άρκει να σκεφθήτε μιά τελειότητα για να την ιδήτε άμέσως και σπολιζοσαν εκείνην, που αγαπάτε.

Το φαινόμενον αυτό, το όποιον άς μοι έπιτραπή να όνομάσω άποκρυστάλλωσαν, προέρχεται εκ της φυσικής ανάγκης, ή όποια μās έπαδύλλει να έχωμεν άπολαύσεις, και ή όποια μās άνεβάζει το αίμα στο κεφάλι, προέρχεται εκ του σναυσθίματος ότι αι άπολαύσεις αυτές αυξάνουν δσον περισσότεροσ

τελειότηας ανακαλύπτομεν εις το αγατημένοσ πρόσωπον και τέλος εκ της ιδέας: είνε δική μου.

Ο άγχιος δέν έχει τόν καιρόν να προχωρήση πέραν του πρώτου όύματος. Έχει άπόλαυση, άλλ' ή ενέργεια του μυαλού του δλη συγκεντροΰται, χρησιμοποιείται εις το να κνηρήση το έλάφι που φεύγει γρήγορα μέσα στο δάσος και με το κρέας του όποιού πρέπει να έπανορθοΰ δσο γρηγορότερα ήμπορεί τās άπολοθεισας δυνάμεις του, ίνα μη πέση υπό τίν πέλεαν του έλθροΰ του.

Άλλ' άς άφίσομεν τα δάση και άς επανιόθωμεν στο Παρίσι. Ο έρωτευμένος άνδρας βλέπει κάθε είδος τελειότηος εις το πρόσωπον, που αγαπά. Έν τούτοις, μιά φορά που ή ψυχή κορέννεται στο όμοίόμορφο όύμα και έν πρόκειται περι τελείας ευδαιμονίας, ή μεροδοκία μπορεί να διαλυθί.

Ίδου όμως τί συντελει όπως καθιστά σταθεράν την προσδοκίαν.

5ον. Γεννιέται ή άμφιβολία. Άφου δέκα ή δώδεκα ματιές ή κάτι άνάλογον μέσον έρεϊνης, που ήμπορεί να διαρκέση μιά στιγμή δσον και διαφύρασε ήμέρας, του χορηγήσουν και έπειτα του έπιβεβαίωσαν τās έλπίδας του, ο έρωτευμένος σναεζόμενος από το πρώτόν του όύμα δσμαι και σνιηθζων στήν ευτυχίαν του ζητά έπιβεβαίωσεις θετικότερας και θέλει να σπολιση περισσότεροσ την ευτυχίαν του.

Κατηγορείται επί άδρανης, ψυχρότητι άκόμη δέ και θυμώ, έν δειξί έπεροβλήθη βεβαίτητα. Στη Γαλλία μάλιστα του προσφέρεται μιά λεπτή ειρωνεία, ή όποια φαίνεται να λέγει:

— Νουμήστε, ότι έχετε προχωρήσει πολύ περισσότεροσ ή δσον πραγματικώς είσατε.

Έτσι φέρεται μιά γυναίκα ειτε έξυπνώσα από μιά στιγμής μέσης και έπαυσοΰσα εις την αϊδή, την όποιαν τρέμει να διόξη, ειτε άπολύστοτα από φρονημάδα ή και φιλαρέσκειαν άκόμη.

Και ο έραστής αρχίζει να άμφιβάλλη περι της ευτυχίας, εις την όποιαν ενόμιζεν ότι εΰρισκετο. Γίνεται πλέον αισθητός προς τούς λόγους, οι όποιοι πρωτότερα έσπείριζον τās έλπίδας του.

Ο φόβος μās τρομερός δυστυχίας αρχίζει να τόν καταλαμβάνει και μαζί μ' αυτόν μιά θαθεϊα προσδοκία που δέν άποβλέπει πλέον εις κάτι άρισμένο, κάτι που πάντα θα του φέρη ευτυχίαν.

6ον. Δευτέρα άποκρυστάλλωσις. Τότε αρχίζει ή δευτέρα άποκρυστάλλωσις παράγουσα για διαμάντια τοιοΰτου είδους διαβεβαίωσεις.

Με άγαπή. Κάθε τέταρτον της ώρας κατά την νύχτα, που ακολουθεί την γέννησιν των άμφιβολιών, κατάπαν στιγμών τρομερός δυστυχίας και πάλης, ο έραστής λέγει καθ' έαυτόν:

— Ναι, με άγαπή — και ή άποκρυστάλλωσις αρχίζει ν' ανακαλύπτει νέα θέλητρα, έπειτα όμως ή άμφιβολία με το μπλανές βλέμμα παρουσιάζεται αφηνιδίως μπροστά του και τόν στανματχ. Άναπνέει με δυσκολίαν, αισθάνεται ένα τρομερό βάρος στο στήθος του και λέγει καθ' έαυτόν:

— Άλλά με άγαπή τάχα; Έν τή μέσφ της μαγευτικής και σπαρακτικής συγχρόνης αυτής πάλης, ο πτωχός έραστής αισθάνεται θαδύτατα ότι θα μοΰδιε άπολαύσεις και ευτυχίαν, που μόνον αυτή στόν κόσμο ήμπορεί να δώση.

Ο έραστής πλανάται άένανώς μεταξύ των έξής τριών ιδεών:

1ον. Εκείνη έχει κάθε τελειότητα.

2ον. Εκείνη με άγαπή.

3ον. Πώς είνε δυνατόν να έπαύχω από εκείνην την μεγαλειότεραν άπόδειξιν περι του έρωτός της; Η σπαρακτικότερα στιγμή διά τόν νεαρόν εϊστί έρωτα είνε εκείνη κατά την όποιαν ο έραστής παρατηρεί ότι έπλανήθη εις τās σκέψεις του και ότι έπομένως πρέπει να καταστρέψη και να πετάξη δλόκληρον άριστοΰργημα άποκρυστάλλωσως.

Ούτως εισέρχεται κανείς εις την άμφιβολίαν εύθις μιλίς λάθη χρώαν ή άποκρυστάλλωσις. (Είς το έπόμενον φύλλον σνίχεια της άταραξ μύλου και μαγευτικής μελέτης του Στένταλ).

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΟΦΜΑΝ
ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΤΗΣ ΚΡΕΜΩΝΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Από τα μικρά του νεατά ο σύμβουλος Κρέσπελ επηρεαζόταν με την μουσική. Ήγούραζεν εις οίαν ήλθετε τμήν τα βιολιά των παλαιών μουσικοδιδασκάλων. Σ' ένα ταξίδι του εις την 'Ιταλίαν όπου τον είχαν οδηγήσει τα καλλιτεχνικά γούστα του, ποδ είχαν σκηνοθετή τα μαυιά με την μεγάλην αιδών 'Αγγέλεν... κωπών του θεάτρου Σάν Μπεννέτο στη Βενετία. Την ξεπερανώθη κροφά, άλλ' ή ήραία οιδός, ή όποία ήτο άγγελος εις το θεάτρον, εις το νοικοκυριό της ήτο διάβολος. 'Ο Κρέσπελ παρηγορείτο με ένα βιολί της Κρεμόνας, διά τα συζυγικά του βάσανα, τά όποια έξεχνούσε μέσα εις τās οικιάδας μιάς θελκτικής άλλας. 'Αλλ' ή ήραία 'Ιταλίς δεν ήθελε ν' απολαύση ο Κρέσπελ όλίγης αναπαύσεως τριλάχιστον. Αντί της εύτυχίας. Μετέβαινε συχνά εις το καταβύθιον του, και τοδ έκανε ανυπόφορος σκηνές. Μίαν ήμέραν ποδ ήβλησεν έκείνος να φερθή ως συζυγος βαρυνθείς τον ζυγών, ποδ άπέσπασε το βιολί της Κρεμόνας και το έσπασε κα χλίμα κομμάτια. 'Ο Κρέσπελ, φερισσύτερον μανιώδης από την απόλειαν αυτήν, παρά άν του έδιαν μαχαίρια, επέταξε την γυναικά του από το παρθέυρον και έδραπέτευσε εις Γερμανίαν, διά ν' αποφύγη τās συνεπειάς της φονικής αυτής αποπειράς. 'Αλλ' εις τόν δρόμον έσυλλογίσθη διά αντιμαθησά κανείς επικολότερον ένα βιολί άξίας παρὰ την όραιότεραν γυναικά της 'Ιτατίας.

Επί πλέον ειχε συλλάβει την έλπίδα ότι θα έγινε παθη, και ή συνειδήσις του τόν έτυπεν ότι ίσως ειχε θυσίασι δύο υπάδαεις.

Όκτώ μήνας μετά το επεισόδιον εκείνο, έξεκλήγη ύπερβολικά ποδ έλαβεν εις τα βάθη της Γερμανίας ένα τραπεζοδύτα γράμμα, διά το όποιο ή σδύγος του, χωρίς να κάνει την παραμικράν νύξιν ή ύπαντιμύν διά το παρθέυρον, ποδ άνήγγειλε την γέννησην μιάς κόρης και τόν παρθέυρον να έπανήλθη εις Βενετία. 'Ο Κρέσπελ, ύποπτευθείς καμμίαν παγίδα, έξήτησεν έξοδικάως πληροφορίας και έμαθεν ότι ή ήραία 'Ιταλίς ειχε πέσει επάνω εις ένα άνδρασών και δεν έπαθε τίποτε κατά την πτόσιν της. Είχε σκηνοθετή χωρίς να πληρωθθί, και ήτο καταγοητευμένη, καθως έλεγαν, με την όλίγον εκανάοντον εκείνην τιμοσίαν, ήτις άπεκάλυπτε τόν Γερμανόν σδύγόν της κατέχοντα την ενεργητικότητα εκείνην, με την όποιαν ξετρελλώνονται αί γυναίκες της φλογερής 'Ιτατίας. 'Επίσης έθεβόισαν ότι ο χαρσκτηρ της ειχε τελείως μεταμορφωθθί εις το καλλίτερον.

Η πρώτη σκέψις του Κρέσπελ ήτο να αναχωρήση διά να επανακτήση την γυναικά του ποδ ειχε εις τώσον τελεία. 'Αλλά την στιγμήν ποδ έξεκίνησεν, άλλαξε γνώμη, θέσας εις εαυτόν την έξής σοβαράν ερώτησιν:

— "Αν, κατά δυστυχίαν του ή καρδιά του δεν ειχε οίσειως θεραπευθθί από τα μανιώδη κατρίτσια της, θα ήτο φρόνιμον να την ξανακατάξη από το παρθέυρον; ...

'Ο Κρέσπελ λοιπόν περιορίσθη να στείλη εις την γυναικά του μίαν μακράν έπιστολήν με συγχαρητήρια και έπειτα... έμεινεν εις τόν τόπον του.

Αντιηλλάγησεν και άλλαι έπιστολάι. Η 'Αγγέλα μετεγείρισθη εις της γυναίκες τσαζμιάς, διά να φέρη κοντά της τόν σδύγόν της, άλλ' ο Κρέσπελ έφοβείτο τās βενετικάς εκδικήσεις. Έλεγε δε με τόν νούν του ότι ή σδύγος ποδ τρώσον δικαίως ποθει το νοικοκυριό της μορφεϊ ποδ καλά να πάρη αυτή τόν δρόμον ποδ την χωρίζει από το άντικειμενον της αγάπης της.

Εσκέπτετο επίσης πολλά άλλα πράγματα. Τέλος, ένθ ειχε βγάλει από το μυαλό του το ταξείδι της Βενετίας, ένα καλό πρωϊ έμαθε από την έφημερίδα ότι ή σινιόρα ειχε φθάσει εις Γερμα-

νίαν και ότι έχαλοσε κάσιον εις το μεγάλο θέατρον της πρωτευούσης.

Είχαν περάσει κάμποσα χρόνια. Η μικρά 'Αντωνία, την όποιαν είχαν όνομάσει έτσι, διότι ο πατέρας της όνομάζετο 'Αντώνιος, ήρχισε να μεγαλώνη.

'Ο Κρέσπελ επέβαινε από τόν καιρό να πάη να την φιλήση. 'Αλλ' έφοβείτο καμμίαν τρέλλαν εκ μέρους της γυναικός του, και άφίνον τα πράγματα εις το έλεος της θείας Προνοίας, περιορίζετο εις τα βιολιά του, συντροφούς πάντοτε ήσυχους της μοναχικής του ζωής.

'Επέρασεν και άλλα χρόνια. Η 'Αντωνία ειχε γείνει νεάνις, άλλ' ή μητέρα της, πειραχθείσα από την άδιαφορίαν του Κρέσπελ, δεν έσκέπτετο πλέον να τόν άταμάση. Περιορίσθη μόνον να ποδ γράψη, ότι ένας νέος μουσικός με μέλλον ειχε ζητήσει την χείρα της 'Αντωνίας, και ότι αυτή ή πρότασις της έφαινετο ποδ καλή.

'Ο Κρέσπελ, την μόνην πληροφορίαν ποδ έξήτησεν, ήτο τί όργανον έπαίξεν εκείνος ο μουσικός, έμαθε δε ότι ήτο βιολιστής. 'Ο Κρέσπελ, ο όποιος έλάτρευε το βιολιά, κατεγοητεύθη με ένα τέτοιον γαυρόν, χωρίς να τόν έχη ίδει ποτέ. 'Επερίμενεν άναπομώσως την είδησιν του γάμου, ότι μία τελευταία έπιστολή, με κίνδυνος, ποδ άνήγγειλεν ότι ή 'Αγγέλα άποθνήσκουσα τόν έκείνευ να στείλση να μαζεύση την όρφανήν κόρην του.

'Ανεχώρησε χωρίς να χείση ούτε στιγμήν. 'Ο νεαρός βιολιστής ειχεν αναλάβει την φροντίδα της 'Αντωνίας κατά την θλιβεράν εκείνην περιόσιαν.

'Ητο πλησίον της κατά την άρξιν του Κρέσπελ.

Μετά τίνος ήμέρας ένα θράδυ ή 'Αντωνία εκάθησε στο πάνω και έτραγουδούσε ένα μελωδικόν ή σδύγος του, χωρίς να κάνει την παραμικράν νύξιν ή ύπαντιμύν διά το παρθέυρον, ποδ άνήγγειλε την γέννησην μιάς κόρης και τόν παρθέυρον να έπανήλθη εις Βενετία. 'Ο Κρέσπελ, ύποπτευθείς καμμίαν παγίδα, έξήτησεν έξοδικάως πληροφορίας και έμαθεν ότι ή ήραία 'Ιταλίς ειχε πέσει επάνω εις ένα άνδρασών και δεν έπαθε τίποτε κατά την πτόσιν της. Είχε σκηνοθετή χωρίς να πληρωθθί, και ήτο καταγοητευμένη, καθως έλεγαν, με την όλίγον εκανάοντον εκείνην τιμοσίαν, ήτις άπεκάλυπτε τόν Γερμανόν σδύγόν της κατέχοντα την ενεργητικότητα εκείνην, με την όποιαν ξετρελλώνονται αί γυναίκες της φλογερής 'Ιτατίας. 'Επίσης έθεβόισαν ότι ο χαρσκτηρ της ειχε τελείως μεταμορφωθθί εις το καλλίτερον.

Η πρώτη σκέψις του Κρέσπελ ήτο να αναχωρήση διά να επανακτήση την γυναικά του ποδ ειχε εις τώσον τελεία. 'Αλλά την στιγμήν ποδ έξεκίνησεν, άλλαξε γνώμη, θέσας εις εαυτόν την έξής σοβαράν ερώτησιν:

— "Αν, κατά δυστυχίαν του ή καρδιά του δεν ειχε οίσειως θεραπευθθί από τα μανιώδη κατρίτσια της, θα ήτο φρόνιμον να την ξανακατάξη από το παρθέυρον; ...

'Ο Κρέσπελ λοιπόν περιορίσθη να στείλη εις την γυναικά του μίαν μακράν έπιστολήν με συγχαρητήρια και έπειτα... έμεινεν εις τόν τόπον του.

Αντιηλλάγησεν και άλλαι έπιστολάι. Η 'Αγγέλα μετεγείρισθη εις της γυναίκες τσαζμιάς, διά να φέρη κοντά της τόν σδύγόν της, άλλ' ο Κρέσπελ έφοβείτο τās βενετικάς εκδικήσεις. Έλεγε δε με τόν νούν του ότι ή σδύγος ποδ τρώσον δικαίως ποθει το νοικοκυριό της μορφεϊ ποδ καλά να πάρη αυτή τόν δρόμον ποδ την χωρίζει από το άντικειμενον της αγάπης της.

Εσκέπτετο επίσης πολλά άλλα πράγματα. Τέλος, ένθ ειχε βγάλει από το μυαλό του το ταξείδι της Βενετίας, ένα καλό πρωϊ έμαθε από την έφημερίδα ότι ή σινιόρα ειχε φθάσει εις Γερμα-

νίαν και ότι έχαλοσε κάσιον εις το μεγάλο θέατρον της πρωτευούσης. Είχαν περάσει κάμποσα χρόνια. Η μικρά 'Αντωνία, την όποιαν είχαν όνομάσει έτσι, διότι ο πατέρας της όνομάζετο 'Αντώνιος, ήρχισε να μεγαλώνη.

'Επέρασεν και άλλα χρόνια. Η 'Αντωνία ειχε γείνει νεάνις, άλλ' ή μητέρα της, πειραχθείσα από την άδιαφορίαν του Κρέσπελ, δεν έσκέπτετο πλέον να τόν άταμάση. Περιορίσθη μόνον να ποδ γράψη, ότι ένας νέος μουσικός με μέλλον ειχε ζητήσει την χείρα της 'Αντωνίας, και ότι αυτή ή πρότασις της έφαινετο ποδ καλή.

'Ερρίσθη εις την άγκαλίαν του με την διακυτικότητα ψυχής ποδ θυσιάζεται.

'Ο Κρέσπελ έλαβεν άμέσως την απόφαση να άπομακρύνη τόν άρραβωνασικόν, και μετά δύο ήμέρας άνεχώρησε πίσω διά την μικράν Γερμανικήν πόλιν του, μαζί με τόν θησαυρόν, τόν όποιον διεξεδίκε από τόν χάρον.

'Αλλ' ο νεαρός βιολιστής δεν μορούσε να δεχθθί τόν χωρισμόν αυτόν ποδ τοδ έπαράζε την καρδιάν. Έπαυσε ένα ταχυδρομικό άμάξι, έπήρε από κοντά τόν Κρέσπελ, και έφθασε την ίδια ωρα με αυτόν εις την πόλιν Χ—.

— Κύριε, άνέκραξε, κάμει μου μίαν και φελευταίαν χάριν. 'Αφήσατέ με ν' άκούσω άλλη μι� φορά την 'Αντωνίαν και βουτερα να πεθάνω.

'Η 'Αντωνία έκλαιε. 'Ο Κρέσπελ δεν μορούσε να κρητήση το δάκρυά του. 'Αφρσε κι' έμπρησε ο καλλιτέχνης.

'Ητο θράδυ. Η νεάνις ήθέλησε να καθήση στο πάνω και να τραγουδήση άλλην μίαν φοράν... την τελευταίαν. 'Ο Κρέσπελ την εκύτταξε με τρομούλες. 'Επήρε το βιολί του διά να την συνοδέυση, διότι τόν παρκαλέσεν εκείνη, και έπαίξε μέχρι της στιγμής ποδ το μάγουλα της νεάνιδος, θερμανθέντα από την κόπωσην του τραγουδιού, παρουρούσιασαν το πορφυρόδες σημάδιον ποδ άπεκάλυπτε την βραχύν του κακού. 'Αμέσως επέταξε το βιολί, και με χειρονομίαν ποδ έδειχνε την όαγήν του άνάμεσα από την όδίνην του, διάταξε τόν μουσικόν ν' αναχωρήση. Η 'Αντωνία έροηξε σπαρακτικήν κραυγήν και έλιποθύμησε.

— 'Ενόμισα ποδς στιγμήν, ποδ έλεγεν ο Κρέσπελ, άνακαλών τα περιστατικά εκείνα, ένόμισα ποδς πάει, έχασα την κόρη μου. Θα έσκότωνα χωρίς τήν τόν άσκεπτον νέον ποδ ποδ έφαινετο ή αίτία του δυστυχήματος εκείνου. Τόν ήρησασα από τούς όμους με ύπεράνθρωπον δύναμιν, και τόν επέταξα έξω από το δωμάτιον.

'Ο θύλιος εκείνος, ποδ έγγνώριζε τόν κίνδυνον της θυγατρός μου, και όμως ειχε τόν έγωισμόν να την δάη να τραγουδήση, ποδ έφερεν άποστροφήν. Δεν τόν ξαναείδα από τότε, και ο Θεός να φυλάη να μη τόν συναντήσω.

'Ο Κρέσπελ την στιγμήν εκείνην ειχε τα χαρσκτηριστικά ήλιωμένα από την τρομεράν συγκίνησιν.

(Συνέχεια εις την 11ην σελίδα)

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Ο ΑΤΛΑΣ
ΔΟΥΚΑ ΣΑΧΙΝΗ



— Αφού μου κάπνισα σιγαρέτα "Ατλας" είδα την ύγεία μου και την άμορφία μου.

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον 'Ελληνικόν μυθιστόρημα περιγράφον την ζωήν ένός 'Ελληνος στην 'Αμερική).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Οχι άκρωτός, άλλά έτσι σάς αναφέρει. 'Εμπνείε ένα αίσθημα, άλλά συγγένους φυλάγεται μήπως έκτεθη, μήπως δώσει άφορήν και στην παραμικρή γλώσσα να άρχισή να κινήται. 'Ο κ. 'Εντρίους ποδ έλεγε γι' αυτό ίσα - ίσα, ότι ή Κα Λούησον όχι μόνο έπιστολή δεν έχει γράψει ποτέ, ποδ να περνώ τα όρια της τυπικότητας, άλλ' ούτε και μι� φράσι δεν ειπε, ποδ να διδοθε θάρρος εις οισινή ποτε.

— 'Ο 'Εντρίους σούπε αυτά; Και τα πιστεύεις; — 'Ετσι ποδ φαίνεται.

— Κι' όμως κανείς δεν την ξέρει. Τι θάλεγε; άν σοδ άπεδείκνυα, ότι δσα σοδ ειπαν και δσα πιστεύεις δεν εινε αλήθεια;

— Δεν θα μορούσατε να με κάμειτε να πιστεύσω το αντίθετον εκείνου ποδ εινε όλοφάνερο.

— Στάσου τότε, κάνει ο Μπλάκστον με παραφορά, πέφτοντας επί τέλους στα δίχτυα, ποδ τοδ ειχε στήσει ο 'Ελλην. 'Εσπευσε προς ένα μπαούλο του, ποδ άνοιξε, έβγαλε μι� δέσμη έπιστολών, της χτυπίσε με την παλάμη του και κανέν.

— 'Ιδού. Σού έμνησθησέναι κάτι, ποδ δεν ξέρει κανείς. Κύτταξε τα γράμματα αυτά. 'Αναγνωρίσεις με την παλάμη του και κανέν. — 'Επιστολάι έρωτικά της Καζ Λούησον, κάνει ο Τζιμ Πάππας, άνοίγοντας διάπλατο το στόμα του από έκπληξι.

Μέσα του όμως ειπε άταθέστατα: — "Α. Αυτό λοιπόν έχεις τα γράμματα, φιλάρο μου;

— Διάβασε. Διάβασε, λέγει ο Μπλάκστον βλέπον ότι ο άλλος κύτταξε ποτε τα γράμματα, ποτε το άνοιχτό μπαούλο.

— Ποτέ δεν περίμενα τέτοιον πράγμα, ποτέ. Λέγει ο Τζιμ Πάππας.

'Ο Μπλάκστον άρχισε να τοδ διδή ένα - ένα γράμμα, συνοδεύοντας καθένα και με σχετικώς παρατηρήσεις.

— Αυτό ποδ το έγραψε ποδ τσεσάρων έτών από τα 'Αντιόνηταξ, ποθε πάει να περάση το καλοκαίρι. Είχα πάει κι' εγώ δέκα πέντε ήμέρας. Διάβασε τί όμορφα ποδ περιγράφει τη ζωή πάνω κεί στα βουνά... "Α. Νά, Αυτό εινε από το Παρίσι, ποθε πάει με τόν άνδρα της. Δεν γράφει όμορφα;

— Όταν ο Μπλάκστον εκλείδωσε τα γράμματα, ο Τζιμ Πάππας σκηδόθηκε να φύγη. 'Ηταν άλλως τε μεσάνυχτα. 'Ητο εύχαριστήσιμος τότε ποδ ήξερε ποδ ήσαν τα γράμματα. 'Ησαν δλα εκεί, ταχτοποιημένα και δεμένα με μι� κορδελίτσια γαλάζια.

Μόλις έφθασε στο δωμάτιό του δεν μόρρεσε να κοιμηθθί. Η Έγνοια ποδ θάπερνε τα γράμματα εκείνη τόν έβασάριζε. 'Αφού έσκέφθη πολλούς τρόπους, παρεδίχθη ως άτυχεοστικώτερον έναν, τόν όποιον άπεσείρισε να θέση εις εφαρμογήν δσον γρηγορώτερα ήδύναιτο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ
Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ ΕΠΗΤΥΓΧΑΝΕΙ

Τρεις ήμέρας άργώτερον ο Τζιμ Πάππας ήταν πάλι στο δωμάτιό του κ. Μπλάκστον. Οι δύο νέοι συνολούσαν με οικειότητα και διακνικότητα μάματα. 'Ησαν πλέον καλοί φίλοι. 'Ο 'Αμερικανός κωνίζοντας το ποδού του και με το ποθη το χούσιου δέπλα, άκουε με προσοχή και ενδιαφέρον, τι τοδ διηγούνταν ο 'Ελλην γιά την Κα Λούησον όταν αφηνης μέσα στο μέσον της διηγήσεως έόμιμανε το κουδούνι του τηλεφώνου.

— Ποιός διάβολος εινε, έφθόρισε δυσαρεστημένος ο Μπλάκστον.

Πήγε στο τηλεφώνον, το άρπαξε με νευρικότητα και λέγει:

— Ποιός εινε; Ποιός θέλει να με ιδή; Εινε δία; Καλά έφθασα. 'Ας περιμένη στο σαλονάκι. Φόρεσε το σακάκι του, γιατί κατά την συνήθειαν τόν 'Αμερικανόν δεν έμενε ποτέ με σακάκι μέσα στο δωμάτιό και λέγει εις τόν Τζιμ Πάππας:

— Μή φύγης. 'Εφθασα. Δε θα λείπω ειμή πάντε λεπτά.

Μόλις βγήκε εκείνος, ο Τζιμ Πάππας, με εύχαριστήμιον ύφος πετάχθηκε από τη θέσι του, έβγαλε από την τσέπη του μι� δέσμη κλειδιών και ήγγε στο μπαούλο, ποδ ειχε της έπιστολής της Καζ Λούησον προσπαθών να τ' άνοιξη. 'Εδοκίμασε ένα - ένα - ένα - τρία, δεν έπασαν. Δεν ειχε και ποδ καρό. 'Από στιγμήν σε στιγμήν ο Μπλάκστον θα μορούσε να ήρθη πάνω. Τέλος (φάνηκε). "Ενα κλειδί άνοιξε την κλειδιονά. 'Ο Τζιμ Πάππας γρηγορα σήκωσε το δούλωμα του μπαούλου κι' έβγαξε μέσα. Αί έπιστολάι ήσαν - στη μέση άνάμεσα από σούπα. Της έβγαλε διαστικά, εκλείσει το μπαούλο και πήγε και της έβαλε στο έπανοφόρι του, έπειτα καθήσε στη θέσι του κωνίζοντας ήμερα το ποδού του και όταν ο Μπλάκστον μετ' όλίγα λεπτά έφανέθηκε πάνω βρήκε το νέο με το ήσυχώτερο ύφος.

— Στο διάλολο, κάνει εγώ ένόμιζα ποδ κάτι συνέβαινε. 'Ηρθε κάποιος δλάας μ' ένα γράμμα από τη μέση Λούου, ποδ με παρακαλούσε να πάω να την πάρω να θυώσω έξω με τ' αυτοκίνητο. 'Εχω ζρεξι και καρο εγώ τώρα να τρέχω με τη μέση Λούου;

'Ο Τζιμ Πάππας έκανε ποδς δεν καταλάβαινε τίποτε απ' όλα αυτά. 'Εξηκολούθησε να τοδ λέγη γιά την Κα Λούησον με ύφος όμως τώρα άλλοίότιο. 'Η θεβαιότης ότι κατείχε τα γράμματα τοδ έκοψε την τέχνη του υποκριθθί. "Οχι μόνον δεν ειχε πλέον λόγον να υποκρίνεται, άλλά και δεν μορούσε να υποκριθθί. Τα γράμματα εκείνα μέσα στο έπανοφόρι του τοδ άναβαν την άμυστηρότητα. "Ηθελε να φύγη, να πάη έξω. 'Η άναίδεια, ή φλυαρία του Μπλάκστον τοδ ήταν τώρα ανυπόφορο.

— Πηγαίνω, λέγει σκηνώμενος.

— Γιατί; Δεν εινε ακόμα ούτε μεσάνυχτα.

— Είμαι κουρασμένος. 'Επειτα έχω και να εργασθώ.

— 'Αλήθεια είδα δυο τρεις συντάκτας περιοδικών ποδ μοίρες και ποδ ύπεροχθήσαν να σε βοηθήσουν. Δηλαδή ποδ ειπαν να τούς στείλεις γράμματα και θα κάμουν άτι μορούσι.

— Εύχαριστώ, λέγει ο Τζιμ Πάππας, σοδ είμαι διά δίου όφειλέτης.

Από το κωνιμμένο ήταν πάρα ποδύ.

"Όσον κι' έν τοδ σκέπασε κανείς την ειρηνεία δεν μορούσε παρὰ να φαίνεται. 'Ο Μπλάκστον

κύτταξε τόν 'Ελληνα με έκπληξι και κάνει.

— Αύριο θα τούς ξαναίδω. Δεν επέμεινα σήμερα γιατί είχα διαφόρους ύποθέσεις. 'Εμεις οι 'Αμερικανοί είμαστε τόσο άπρησολήμιον ύδιαρκώς.

— 'Ενθ ήμεις οι Εύρωπαίοι χάσκουμε, ξ;

— 'Οχι. Δεν λέω αυτό, κάνει ο 'Αμερικανός μη μορούστας να καταλάβη ποδς τοδ ύφος τοδ 'Ελληνος αυτού σε μι� ώρα από φιλοφρονητικό μετεβλήθη έξασφα εις σαρκαστικό άποσδιήποτε σεις οι Εύρωπαίοι έχετε καιρο να κνττάξετε και δ,τι δεν εινε έπιχειρήσιμ. Μπορεί γι' αυτό να σθε και εύτυχώστεροι - ποιός ξέρει.

— 'Ας εινε. Αύριο θα τα ποίμε. Καληνύχτα.

— Καληνύχτα. 'Ελα αύριο θράδυ.

'Ο Τζιμ Πάππας καληνύχτισε, πήρε το πανοφόρι στο χείρι του με προσοχή, έπροχώρησε προς τόν άναβατήρα και μετά τινά δευτερόλεπτα εύρίσκειτο έξω στους χιονισμένους δρόμους. Με πόσην εύχαριστήριαν άνέπνεε τώρα τόν παγωμένον άέρα της νύχτας, βουτερα από την άκοινωνική εκείνη άτιμόσφαιρα του δωματίου, όπου ή ύπερβολική θερμοκρασία την καθόστα άνυπόφορον. 'Ανέπνεε γιατί ποτέ πρωτύτερα στη ζωή του δεν ειργάσθη δσον τας τρεις εκίνιας ήμέρας. "Οτι ήδύνθη να κατορθώση τοδ φαινόνταν σαν θειρο, τόσο γρήγορα έξεκλήχθησαν τα πράγματα.

Τοδ φαινόνταν άπίστευτο και τοδ ίδιου όταν συλλογίζονταν ποσα και ποσα ειχε κατορθώσει μέσα στις τρεις εκίνιας ήμέρες. Βέβαια άν ήξερεν ο Μπλάκστον ποσον ενεργητικός εινε ένας 'Ελλην, όταν θέλη δεν θα φλυαρούσε και δεν θα τρωόγινε πάντα την άμερικανικήν δραστηριότητα σάν κάτι ποδ μόνο εις το άμερικανικό κεφάλι φντρούνει.

Τώρα ήταν εύχαριστήμιος. Πλήν της χαράς, ποδ τοδ έφερεν ή ιδέα, ότι θα άπήλλασε την ώραιάν Κα Λούησον από μίαν άνησυχίαν, ένιωθε και χαρά ποδ πήρε εκείνα τα γράμματα ώσάν να έξετέλεισε μι�ν έκδίκησι.

Τόν μοούσε τόν Μπλάκστον. Αυτό δεν τρωόδε από τόν έαυτόν του. Και ήταν με μι� άγρια χαρά, με την πρωτόγονη ίσχυρά χαρά τοδ έρωτευμένου, ποδ έβαλε το χείρι του στην τσέπη του πανοφοριού του και έπασσε τα γράμματα εκείνα. Θα κατεστρέφονταν τώρα. Θα έξηλείφετο κάτι, ποδ τόν θύμωνε, κάτι ποδ συχνά τόν έκανε να ντρέπεται γιά την άφοσίωσί του στην Κα Λούησον. Τα γράμματα εκείνα ήσαν μι� σαρκαστική φωνή γιά τόν έρωτά του. Τόν κοροίδευαν. 'Αλλά τώρα ή φωνή αυτή έβοδισε γιά πάντα.

Μόλις έφθασε στο δωμάτιό του ο νέος έβγαλε τα γράμματα από την τσέπη του, τάκαμε ένα δέμα στερεό, το σφράγισε, έγραψε πάνω το όνομά του (δεν ένέκλεισε μέσα κανένα γράμμα, ούτε μπαλιέτα ούτε λέξι καν έμνησθησέναι) - άποδ άποσδιήποτε έσπερε να το γράψη μι� φορά ποδ θα τώστειλε συστημένα κι' άρχισε να γδύνεται γιά να κοιμηθθί, όταν το κουδούνι τοδ τηλεφώνου του άρχισε να χτυπά έπιμότως. ('Ακολουθεί.)

Advertisement for Sigaretta Pan, featuring the brand name and a logo with a cigarette and the word 'ΠΑΝ'.

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Μέχρι της παρελθούσης Τρίτης το άπνευμα, οι ψήφοι οι σταλμένες προς τα γραφεία μας δίδουν τα εξής αποτελέσματα.

Table with 2 columns: Candidate Name and Votes. Includes names like Ευόλιας 'Αλέξ. Κ. Χριστοφίλης, Δύο Ζιζάνια, Μνηστή Θανάτου, etc.

Table with 2 columns: Candidate Name and Votes. Includes names like Δράμας Δούκας Π. Θεοδωρόπουλος, Φίλιππος 'Αναγνώστου, etc.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίου Κυρίου - Π. Χαλαμπάπουλον, Κρησιανή 'Ολυμπίας, 'Αναμεινάτε. - Εύάγγελον Φάντην, 'Αργυροκάστρου. 'Οδηγίας θα λάβετε προσεχώς.

ΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ - Χαρισμένον σιά τρία τραγούδια του Σ. Κ. 'Απ' τή στιγμή που πλέον ήψι μακραν μου και δέν μπορώ με σέ να όμιλώ, δάκρυα θολώνουν τήν ματιά μου...

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ» - Κεντρικός (έν Πειραιά) Διοικητικόν Συμβούλιον. Πρόεδρος 'Ιωάννης Β. 'Αραβοσιτάς, Γ. Γραμματεὺς 'Απόστολος Φ. Μέρμηγκας, Ταμίας Χαράλαμπος Α. Κουβελιώτης, Σύμβουλοι Κωνσταντίνος Κυριακίτης, 'Αλέξανδρος Καλαβρέζος, Παναγιώτης Κωλέτης, Δημοσθένης Νικολαΐδης, Γεώργιος Κουρδετάκης. Δος ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Grid puzzle with letters and numbers. Includes clues like '1) Νά ερθεθώσι πέντε όνόματα τών κορυφαίων του / Ερωπαϊκού / πολεμου / (Εστάλη υπό Ζάν-Μαίς)

- 2) 'Ερώτησις: Ποίον άθλος σου προσφέρω ό, αναγνώστα; ('Εστάλη υπό ποιητριάς Σαφρούς) 3) Δίνιγμα: Πρόθεσιν με τόν Θεόν και με άνθη ενώνεις κράτος Ερωπαϊκόν παρευθής φανερώνεις. ('Εστάλη υπό Φελίξ - Φόρ) 4) Μεταγραμματισμός: Είμαι θανατηφόρον ένα γράμμ' άν αποβάλλω εις χείρας του 'Ηραΐτου Εύδης θε να προβάλλω. ('Εστάλη υπό Χάους Κούκ)

ΟΡΟΙ: Λύσεις δεκταί μέχρι 10ης 'Ιουλίου, μετά δεκαλέπτου ασφραγίστου γραμματισμού. Τά όνόματα τών λυτών μετά τόν λύσεων, και τούς δραβευθέντας θα δημοσιευθούν. Λύτης και ό λύων Ε-στω τά δύο.

ΒΡΑΒΕΙΑ: 1) 'Εξάμηνος συνδρομή Κυριακής ή «Νέας Γενεάς». 2ος - 4ος) άνά ένα τόμον «Κυριακής» ή «Νέας Γενεάς» κατ' έκλογήν. 5ος - 8ος) άνά μίαν μηνιαίαν συνδρομή «Κυριακής» ή «Νέας Γενεάς» κατ' έκλογήν. 9ος - 15ος) άνά μίαν τριμηνον συνδρομήν του Σύλλογου.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΡΟΥΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ - Ειδοποίησις. - Παρακαλούνται οι άποστολεις λάσσαν και χρηματικόν ποσόν, όπως διευθύνωσι τās άποστολάς των ταύτας προς τόν κ. 'Απόστολον Μέρμηγκαν Πόστ - Ρεστάντ, Πειραιά.

ΔΗΛΩΣΙΣ - 'Όσοι ήγόρασαν τόμους από τó Πρακτορείον να ζητήσουν εκείθεν τά ψηφοδέλτια εάν δέν ύπόρχουν εντός τών τόμων. ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣΕΣΕΣΕΣ - 'Η εμπράσις της τριμερής συμμορίας του Ζυγομάρα. 'Ανταλλάσσω κάρη - ποστάλ πανταχόθεν Δέχομαι και Συμμάχος Ισχυρούς. Διεύθυνσις Ζυγομάρα. Π. Ρ. Δράμα.

ΝΕΟΣ ΣΟΒΑΡΟΣ τελειοφοιτος 'Εμπορικώς Σχολής και γνωρίζων τήν Γαλλικήν και τήν 'Αγγλικήν ήν ζητεί θέσιν εις γραφείον. Γράψατε Ε. Π. Ποσειδώνος 39, 'Ενταύθα.

Κύριε 'Ιατρέ τρελλών, Θεομήτασ σάς εύχαριστώ διά δωρεάν σας. Νεράϊδα βουνού - Χανιώται, Ψηφισάτε με. Νεράϊδα βουνού - ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ - Κάρη - ποστάλ. Προτιμώ σάτσα και έργα ζωγράφου. Διεύθυνσις: 'Ιωάν. 'Αραβοσιτάς, Πειραιά.

ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΤΗΣ ΚΡΕΜΟΝΑΣ

(Συνέχεια εκ τής 8ης σελίδος) - τον που εξωγραφίσθη επάνω εις την μορφήν του γέφυρα. 'Αλλ' επέλασαν αθη ως άστραπή. 'Η γαλήνη του επανήλθεν άμέσως, και ήδυνήθη να τελειώση την διήγησίν του.

Τό συμβάν τής νεάνιδος δέν έφαινετο πολύ σοβαρόν. 'Ο Ιατρός έβεβαίωσεν ότι σε λίγες ήμέρες θα τής περνούσε, άλλ' επανέλαβε ζωηρότερον την άπαγόρευσιν κάθε μουσικής άσχολίας. 'Ο Κρέσπελ την καθικέτευσε να άκούσχη για τήν άγάτη του. 'Εκείνη του τό ύπεσχέθη με μετρίαιμα άγγέλου που έτοιμάζεται να άνέλθη εις τούς ουρανούς.

Μετ' όλίγας ήμέρας ό σύμβουλος απέκτησε τό περίφημο βιολι, τό όποιον ήτο άριστούργημα άγνώστου τεχνίτου και τό όποιον έτάφη μαζί με τήν 'Αντωνίαν. Τήν στιγμήν που έφρόνιτο να τό λύση, όπως έκαμνε και με τά άλλα βιολιά ή κόρη του τόν παρεκάλεσε να μη τό κάμη. Στήν πρώτη δοξαριά, καθώς τό έδοκίμαζεν ό Κρέσπελ, ή 'Αντωνία πετάχτην από τήν θέση της και χτυπώντας χαρούμενα τά χείρα της άνεφώνησε: - Πατέρα, Πατέρα, Είνε ή φωνή μου! μου φαίνεται, ότι άκούω τόν έσακόν μου στη φωνή του βιολιού αυτού.

Και πραγματικώς τό βιολι εκείνο απέδιδε νότασ, τών όποιών ό μυστηριώδης ήχος φαινονταν να έρχεται από τούς ουρανούς. Τό δοξάρι, κάτω από τά χείρα του Κρέσπελ, έκανε θαύματα. 'Η 'Αντωνία ήλεκτροζέτο ή ήθελε να τραγουδήση. 'Αλλ' ό πατήρ της τής έκλεισε με μιά θωπεία τό στόμα.

'Ολίγας ήμέρας πρό του τελευταίου μου ταξιδίου εις τήν πόλιν Χ— μίαν νύκτα γεμάτην σιωπής, ό Κρέσπελ ένόμισε πως ήκουσε τό πιάνο να παίζη μέσα εις τό δωμάτιον τής 'Αντωνίας. 'Από τόν ήχον άνεγνώριζεν ότι έπαιζεν άνδρας. 'Ο κατηγορούμενος άρραβωναστικός έλαβε λοιπόν τό θάρρος να έμφανισθί και πάλιν; Και τέτοια ώρα, 'Ο Κρέσπελ ήθέλησε να σηκωθί, άλλ' ένα άόρατο χέρι φαινονταν να τόν κρατεί κερφομένον στο κρεβάτι του.

'Ολίγον άργότερα, ένόμισε πως ήκουε τήν φωνή τής κόρης του που τόν καλούσε μισοσβυσμένη σάν από μακριά, πολύ μακριά.

Σιγά - σιγά ή φωνή εκείνη έληθοίσαε περισσύτερον σ' ένα φανταστικό εκρεσέντο, του όποιου σί' όζεις κημισμοί του περνούσαν τήν καρδιά.

Αίφνης μιά έλαφρά φωσφορίζουσα λάμψις έφώτισε τόν τοίχον εις τό βάθος του δωματίου. 'Η είκών τής 'Αντωνίας ήτο εκεί μαζί με τήν είκόνα του μνηστήρός της: τά χείλη των ήνώθησαν και έν τούτοις τό μυστηριώδες τραγουδι έξηκολούθει κίντοτε.

Γεμάτος τρέμον ό σύμβουλος δέν τολμούσε σχεδόν ούτε ν' άναπνεύση.

'Ενας παγωμένος ιδρώς περιέβρεξε τό μέτωπόν του.

'Εμεινεν εκεί παραλυμένος εκ συγκινήσεως, φοιτών, άσπλις μέχρι τής χαρραγής.

'Η όπτασία ειχεν έξαφανισθί. 'Ο δυστυχής πατήρ ήγγέθη τής κίνησ του με τήν ψυχρήν γεμάτην άπείατα ήρωιστήματα και προσέτρεξεν εις τήν είκόνα τής κόρης του.

'Η 'Αντωνία έκαιτο έξηπλωμένη επί του σφά, με τά χείρα σιχατά. Τά μάτια της ήσαν μούκλειστα. 'Ενα γλυκό, αλλά πικραμένο χαμόγελο έλαμνάντο επί των όρχών χειλέων της... 'Ηταν νεκρά. Τελειώνον τήν άφήγησίν του ό Κρέσπελ έσφύργιασε δύο δάκρυα και έβυθίσθη εις βαθυτάτην, μελαγχολικήν σιωπήν...

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

'Βαίνος. - Νομίζετε, δεσποινίς, ότι ό μπαμπάς σας θα συγκρατηθίτε εις τόν γάμον μας; 'Εκείνη. - Πιθανόν - εινε τούσον εκνεκρωτικώς ό μπαμπάς.

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

'Η κακός στιγμές, που περνάμε με τής γυναίκες χρησιμοποιούν τώσ να μάς ελαφρύνουν και διακόπτουν τήν μονοτονία των καλών στιγμών τής ζωής μας.

'Αρκετοί άνδρες ζούν και ιδρώνουν δι' άλλους, δλοι όμως οι άνδρες ζούν και ιδρώνουν για τήν γυναίκα.

'Η γυναίκα ή ειλκρινής, που δέν χύνει ποτέ δάκρυα, δέν έγεννήθη άνόμα.

Κάθε έρασιής παρατηρεί δι σπό βάθος των ματιών τής έρωμένης του τή στιγμή που τής εκφράζει τόν έρωτά του τραμπούζει ένα έλαφρό χαμόγελο ειρωνείας. Τούλάχιστον στής στιγμές αυτές ή γυναίκα, για όποιον έχει τήν δύναμιν να τό ιδη, εινε ειλκρινής.

Τό τραγοκίνδυνον και περιπειτειώδες τραβά πάντα τόν άνδρα. Μόνον έτσι εξηγείται ή άγάτη του προς τās γυναίκας.

Τό άγνωστον έλκνεί. 'Η σόζυγος του άλλου εινε καλύτερα πάντοτε από τήν ιδικήν μας σόζυγον. Άλλα ή άγνωστος γυναίκα θέλγει περισσύτερον από τήν γνωστήν.

'Ο άφανής έμποροπώλληλος ή σιανάζων εις τό σκιάφωσ του μικρομαγαζιού έχει τό πλεονέκτημα ένδωπιον του τολμηρού Άδν Ζου άν δι δέν βλέπει ποτε τήν πραγματικήν όφριν του άντιειμμένον τής λατρείας του, έπομένως εινε πολύ ευτυχέστερος.

'Ο Πετεινός

Ο ΕΝΘΑΡΡΥΝΤΙΚΟΣ ΦΙΛΟΣ

Μόλις ό Θωμάς υπήκε στο τραίμ, κατά τήν άρισμένην ώραν που γράιζεν από τό γραφείο σάτι του συνήνησε τόν φίλον του, που έδλεπέ ταχτικά.

- Βρε καλό στον, άναφανεί ό φίλος του; μήπως είσαι κρωμένος; - Ναι, έχω κάποιο μικρό κρουλόγημα, άπεκρίθη ό Θωμάς.

-'Επορε όμως να είσαι προσεκτικός, φίλε μου. Τό κρουλόγημά σου μή τ' άφήσις έτσι. Μπορεί να γείνη κάτι σοβαρό.

- Νομίζεις; - Και θέβαια. Δέν μ' άρέσει καθόλου αυτός ό ξερόδηχας.

- Θεέ μου. - 'Αλλωστε τό κλίμα εδώ στάς 'Αθήνας εινε προδοτικό, όπως ξέρεις. Τρέχουν πνευμάτιες, ινφλουέντσες, φθίσεις και μη τά σωτς.

- 'Ετσι, ε; λέγει ό Θωμάς, που άρχιζε να τρέμη.

- Βέβαια. Ξέρω έναν άνδρα που έδηξε άκρηδώς όπως σν έδω και μιά δομάδα, πέθανε δε - μετά δέκα ήμέρας.

- Μανούλά μου, άνεφώνησεν ό Θωμάς. - Γεγονός. Νά σού πώ όμως. 'Ο γιατρός ποτέ μη, ότι θα μπορούσε να ήση λίγους μήνας άκόμη άν δέν έφοδούνταν. Ατό χρειάζεται φιλε μου. Πρό παντός να μη φοβάσαι. 'Α. Κατεβαίνεις εδώ; 'Ορ'δούρα, Κουράγια.

ΤΟ ΦΙΛΙΣΟΥ

Χαρά σέ με ξενοβούλα μου, άν θα γυρίσω πάλι και νικητής να σου ριχθώ Μές στη θεριά σου άγκάλη. Νά λάβης πίσω τό φιλι όπου σπό μάγουλό μου, μου έδωσες σάν έφευγα και τήχω φυλακτό μου... Ζάκινθος. ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

'ΟΚΤΑΣΤΙΧΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟ

Τά δακτυλάκια της πετούν επάνω στα κουμπάκια τής μηχανής φούν λευκά κ' έξωτικά πουλιά 'Ακούραστα. Δέν σταματούν εκείνα τά χεράκια Πούν' απαλά, πούν' τρυφερά για ρουφηχτά φιλιά.

Και τραγουδούνε πλήττοντας τά ψήφωτά κουμπάκια Τραγουδι ούρανοπλάναχτο με άγγελική λαλιά (άδερφάκια... -Χαρά στα κρηνόδαχτύλα θέλουν διπλά φιλιά.

ΣΕ ΑΛΛΗ

Σάν πεταλούδες που πετούν πάνω σε μαργαρίτες Πετούν τά δακτυλάκια της επάνω στα κουμπά τής μηχανής, και τρέχουνε γοργά σάν τής σάιτες. -Μικρούλα δέν νευρίσθησες; 'Αφ'στ'α τού... (το πιλιά.

Κι' έλα μαζί μου εκεί που άνθουν τά ρόδα έκαστοφύλλια, έτοφύλλια, Τ' άγιόκλημα χερσοξάνθο, τά κρινα δροσερά.

Νά με φιλήσ στο μάγουλο, να σέ φιλώ στα χείληνα. -Φεύγουν τά νεύτα κ' έρχονται γεράματα (κρυερά.

Πειραιεύς. Γ. Α. ΛΑΜΠΙΔΑΚΗΣ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

'Απεφάσισα μιά μέρα - Νά πουλήσω τήν καρδιά μου Για να θγάλω τόνα τίλλο - Τά στραβά τά ξεθά μου.

'Αρματόνομα τσουβάλι

Και πηγαίνω στο παζάρι - Κι' άρχινάω να τήν δείχνω.

Πόσα θέλεις μου φωνάζει - Μιά ξενομαλλούσα κόρη

Πεταχτή και δίλο νάς - Πόσα θέλεις καλό άγόρι;

'Ενα φιλιμα μονάχα - 'Απαντάω στη μικρούλα

'Ακριδó λές εινε τάχα; - 'Αλλά τρέ... θα μητ ή βοήθα.

Γώ τήν θέλω. Τήν άρτάζει - Και άμέσως θυμωμένη

Πάρτην πίσω μου φωνάζει - Είνε μεταχειρισμένη.

ΒΡ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΙΘΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μιά μέρα ένας Κινέζος φιλόσοφος περιεπάτη εις τούς άγρούς μόνος, εις τά περάχωρα του Τεν-τόιν μελετών τά τών άνθρώπων. Παρατήρησε σέ μιά στιγμή μιά γυναίκα ή όποία έθρονησε άπερηγόρητα πάνω από ένα πρόσωπο τάφο, τόν όποιον άείριε συγχρόνως γοήγορα και ζωηρά με τή δεντάλια της.

'Ο φιλόσοφος συγκινήθηκε από τήν καταφανή βαθεία ήλλην τς γυναίκας, τήν έληθοίσαε και λέγει - 'Ω, θλιμμένη γυναίκα, τί σου συνέθηκε;

- 'Ο σόζυγός μου, άπέθανεν, έξοχότατε.

- 'Αναμφίβολως θα ήτο καλός και πιστός σύζυγος για να τόν κλαίς τόσο. 'Αλλά δέν μου λές, για ποίον λόγον άερζεις εις τήν δεντάλια σου τόν τάφο του;

- Μεγάλε άνθρωπε άπεκρίθη ή γυναίκα, ένθ ή φωνή της διεκόπητο από λυγμούς - ό σόζυγός μου μου ζήτησε να του ύποσχεθώ, ότι δέν θα ξεαναπνευθώ πριν ξεραθί ό τάφος του.



ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΕΜΜΑΣ

ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΦΛΥΤΖΑΚΙ

Ἡ Βασίλισσα Βικελμίνια τῆς Ὀλλανδίας ἀρέσεται νὰ διηγηθῆται τὴν ἐξῆς ἱστορίαν διὰ τὴν μητέρα της, Βασίλισσαν Ἐμμαν. Ὁ σύζυγος τῆς τελευταίας Βασιλεὺς Γουλιέλμος εἶχεν εἰς τὴν κατοχὴν του ἓνα πολυτιμώτατον σεφίτιο τσαγιού ἐκ πορσελάνης, τὸ ὁποῖον τοῦ ἦτο τόσον προσφιλές, ὥστε ἠπείλει ἕτι θὰ ἔπαυεν ἀμέσως οἰονδήποτε ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε τὴν κατοχυρίαν νὰ σπάσῃ ἢ ραγίσῃ καὶ ἓνα κομμάτι ἀκόμα. Ἡμέραν τινὰ εἰς οἰκονόμος, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειτο εἰς τὴν βασιλικὴν ὑπηρεσίαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν, εἶχε τὴν δυστυχίαν νὰ σπάσῃ ἓνα ἀπὸ τὰ πολύτιμα φλυτζάνια, ἀγωνιών δὲ ἐκ τρόμου προσέτρεξε πρὸς τὴν Βασίλισσαν Ἐμμαν καὶ τῆς διηγήθη τὴν κατοχυρίαν του.

— Δὲν πειράζει, λέγει ἡ Βασίλισσα, κόλλησε τὰ κομμάτια μὲ τσιμέντο καὶ μὴ σὲ νοιάζει. Τὰ ρέστα εἶνε δική μου δουλειά.

Ὁ οἰκονόμος ἐξετέλεσε τὴν ὑψηλὴν διαταγὴν, ὅτε δὲ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἐκάθισαν νὰ πάρουν τσαὶ τὴν ἐπομένην, τὸ κολλημένον φλυτζάνι ἐτοποθετήθη εἰς τὴν θέσιν τῆς Βασίλισσας Ἐμμαν, ἡ ὁποία ἀμέσως ἔκαμε πὼς ἐστράφη ἀποτόμως καὶ τῶρριξε στὸ πάτωμα μὲ τὸ χέρι της. Τὸ φλυτζάνι ἔγεινε κομμάτια καὶ ἡ Βασίλισσα λέγει μὲ πολλὴν λύπην εἰς τὸν Βασιλέα

— Κύτταξε, Μεγαλειότατε, τί ἀδέξιος ὑπηρετὴς ποῦ εἶμαι. Πρέπει νὰ μὲ ἀπολύσῃς ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν σου.

Βλέπων ὁμοῦς ὁ Βασιλεὺς πόσον θλιμμένη ἦταν ἡ Βασίλισσα κατέπεινε τὴν πίκραν του διὰ τὸ πρῶτον φιλὲς τοῦ φλυτζάνι, ἐνῶ ὁ οἰκονόμος, ὁ ὁποῖος τὸ εἶχε πρῶτος σπάσει, ἐστέκονταν ἀπέναντι γεμάτος τρόμου καὶ εὐχαριστῶν τὴν τύχην του συγχρόνως ποῦ ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Βασίλισσας, ἡ ὁποία μὲ τὴν λεπτότητα καὶ ἀγαθότητά της ἔσωσε τὴν θέσιν του.

Μ Ε Τ Ι Ε Φ Α Γ Ε ;



— Ἐδειπνήσαμε ἔξω πρὸς τὸ βράδυ. Ὁ μπαμπάς, κατὰ τὸ σύνθημα μᾶς ρεζίλευσε.

— Καὶ πὼς ;

— Καλὲ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἀφίνοντας τρεῖς περούνια καὶ δύο κουτάλια ἀμεταχείριστα.

ΚΑΤΙ ΞΕΡΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Ἀποῦ τῆς ἀνακάλυψε τοῦ αἵμα ἡ τρομερὰ ἱστορία, ἡ Κα Παλάκη ἐθύμωσε διαβάζοντας στὸ τέλος, ὅτι δὲν ἦταν εἰμὴ ρεκλάμα γιὰ καταλόγια.

Κατέβασε τὸ πρόσωπό της καὶ πέταξε τὴν ἐφημερίδα μακριά. Αὐτὸ τὸ πάθαινε κάθε μέρα.

— Τί τρέχει, ἀγαπητή μου ; τὴν ἐρώτησεν ὁ σύζυγός της βλέπων αὐτὴν θηριωμένην.

Ἡ Κα Παλάκη διηγήθη τί ἔπαθε καὶ τότε ὁ σύζυγός της, ὅστις ἀπὸ κάποια σκέψι, παρετήρησε

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί οἱ Κινέζοι διαβάζουν ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ τέλος ἀντὶ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Κολὰ λένε μερικοὶ, ὅτι εἶνε σοφώτεροι ἀπὸ μᾶς οἱ Κινέζοι.

ΤΟ ΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἵποβρύχειος σουπα ἀλὰ Προυσιέν.
Ψητὸς Γάλλος ἀλὰ Βερδέν.
Οὐδέτεροτης πατσά ἀλὰ μόντ.
Σαλάτα συνθήκης φρέσκιες.
Κολοκύνθια παραγεμιστὰ ἀλὰ Καντόνα.
Κοκορέτσο Αὐστριακὸ ἀλὰ Κοζάκ.
Σενεγαλέζοι μαγιονέζα ἀλὰ Νταρντανέλ.
Μακαρόνια παστίτσο ἀλ' Ἰζόντζο.
Ἀνακωνοθέντα παραγεμιστὰ ἀλὰ Μπολγιάρ.
Γρανίτα τῶν 42.

Τελεσίγραφα, ἀποκλεισμοὶ καὶ λοιπὰ φροῦτα τῆς ἐποχῆς.

Καρεὶ διεννοῦνὰ θαρὸς παρὸς.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΚΑΙ ΣΚΕΦΘΗΤΕ

Οἱ περισσότεροὶ «γεννημένοι κυβερνηταὶ» ἀνδρῶν εἶνε γυναῖκες.

Ὅ,τι εἶνε ἄτοπον καὶ σόκιν σήμερα μπορεῖ αὔριο νὰ εἶνε πολὺ «καθὸς πρέπει».

Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀνθρώπος τόσον κουφὸς ὥστε νὰ μὴν ἀκούῃ θταν τὸ χροῖμα μιῶ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ποιητῶν τῶν ὁποῖων ἡ ποιησις εἶνε πτωχὴ, εἶνε πολὺ μεγαλύτερος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πτωχῶν ποιητῶν.

Μερικοὶ ἄνθρωποι μετροῦν καὶ κρίνουν τὸ γλέντι καὶ τὴν διασκεδάσι τῶν ἀπὸ τὸ ποσὸν τοῦ πόνου, ποῦ ὑποφέρουν τὴν ἐπομένην τὸ πρωί.

Πεσομιστὴς εἶνε ὁ ἀνθρώπος, ποῦ ἀνησυχεῖ ἐπειδὴ θὰ κἀνῃ κροῦ τὸν προσεχῆ χειμῶνα.

Ποτὲ μὴν ἐπαχειρήσῃς νὰ πῆς σ' ἓναν μεγάλον δυνατὸν ἀνθρώπον, ὅτι εἶνε ψεύτης. Πλήρωσε καλύτερα ἓναν ἄλλον γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν εἰδησιαν.

Κάθε ἀνθρώπος ἔχει κάτι τι περιεργὸ πάνω του. Ὁ περιεργότερος ὁμοῦς ἀνθρώπος εἶν' ἐκεῖνος ποῦ δὲν εἶνε ποτὲ περιεργος.

ΧΟΙΡΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΝ

Ὁ γνωστὸς Ἀγγλὸς ἠθοποιὸς Γουήντων Γκρόσμυθ διηγείται τὸ ἐξῆς νοστιμώτατον ἀνέκδοτον. Κάποιος φίλος του, ὁ Οὐάλτερ Γουέμπ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἓνα ἄμορφο σπίτι σὲ μὴν ἔξοχῇ ἔξω ἀπὸ τὸ Λονδίνον, σενήθιζε νὰ προσκαλῇ φίλους του καὶ νὰ τοὺς διασκεδάσῃ, διοργανῶντων θεατρικὰς παραστάσεις μέσα στὸν κήπον του, τὸν ὁποῖον εἶχε καταλλήλως διασκενάσει. Σὲ μιὰ περίπτωσι λοιπὸν ὁ Γκρόσμυθ πῆγε κα' αὐτὸς νὰ παραστήσῃ ἐκεῖ.

— Τὸ ἀκροατήριον, διηγείται ὁ Ἀγγλὸς κωμικός, γελοῦσε (τόσον πολὺ, ὥστε στενοχωρημένως δὲν ἤξερα πὼς νὰ ἀρχίσω τὴν παράστασίν μου, μέχρις ὅτου τέλος ὁ φίλος μου κ. Γουέμπ σηκώνεται καὶ μιῶ εἰς τὸ ἀκροατήριον «Ξέρω», τοῖς λέγει ἐπὸσον δύσκολον εἶνε νὰ κρατήσῃτε τὰ γέλωτα ὅταν ὁ κ. Γκρόσμυθ εἶνε ἐπὶ σκηνῆς, ἀλλ' ἂν δὲν σταματήσῃτε σὰς δευτερεῖς ὅτι ἡ παράστασις δὲν θὰ τελειώσῃ οὔτε τὰ μεσάνυχτα». Τότε ἓνας τραχὺς κτηνιατὴς σηκώθηκε καὶ λέγει «Συμπάθειο, κῆρ Γουέμπ, ἀλλὰ δὲν γελῶμε μὲ τὸν κ. Γκρόσμυθ. Κάποιος ὄφησε τὴν πόρτα τοῦ χοιροστασίου ἀνοικτὴ καὶ ὅλα τὰ χοιροῦνια ἤρθαν ἐδῶ καὶ πολεμοῦν νὰ μᾶς βγάλουν ἀπὸ τῆς θέσεως μᾶς».

ΔΕΝ ΛΕΙΖΑΝ ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΕΣ ἘΝΑ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ ;

Μιά φορὰ σ' ἓνα χωριὸ τῆς Κεφαλληνίας, ὁ πατεράς παρετήρησε, ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ ποιμνίου του δὲν ἐφαίνετο τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μιὰ μέρα λοιπὸν στὸν ἑσταμάτησε στὸ δρόμο καὶ τοῦ λέγει

— Γεράσιμε. Γιατί, τέκνον μου, δὲν ἔρχεσαι τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ;

— Ἐχει χαλάσει τὸ παντάλονι μου καὶ δὲν ἔχω καινούργιο, ἀποκρίνεται ὁ Γεράσιμος.

— Ὅθ σου στείλω ἐγὼ ἓνα καὶ νάρχεσαι.

Τὴν ἐπομένην ὁ πατεράς ἐζήτησε ἀπὸ κάποιον εἰσπορον καὶ εὐπλαγγνον φίλον του ἓνα παντάλονι καὶ τῷστειλε τοῦ Γεράσιμου, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ πηγαίῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν μόνον ὁμοῦς ἐπὶ τρεῖς Κυριακάς. Ἀπὸ τὴν τρίτην καὶ πέραν δὲν ξαναφάνηκε. Ὁ πατεράς τὸν ξαναβρῆκε στὸ δρόμο καὶ τοῦ λέγει

— Γιατί, Γεράσιμε, δὲν ξαναφαίνεσαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν Κυριακὴν ;

Ὁ Γεράσιμος ἔχασε πλέον τὴν ὑπομονὴν του.

— Ἄκου σὸρ πατῆρ, τοῦ λέγει ἀσθηρὰ καταλαβαίνω πὼς ὁ νοῦς σου πάει σὲ κείνο τὸ παντάλονι ποῦ μούστειλες. Ἄν νομίζεις πὼς τρεῖς φορὲς ποῦρθα εἰς τὴν ἐκκλησίαν σου δὲν εἶν' ἀρετὴς γιὰ νὰ κερδίσῃς ἓνα παλῆθροικο, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆς καθαρὰ καὶ ξάστερα πόσες Κυριακάδες ἀκόμα πρέπει νάρθω γιὰ νὰ γείνῃ τὸ παντάλονι δικό μου.

Κ Α Λ Ο Σ Κ Υ Λ Ι

Κύριος (εἰς τὸ κατάστημα ποῦ πωλοῦν σκυλιὰ) — Καλημέρα σας. Δὲ μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ, γιατί ἐγγυηθήκατε πὼς τὸ σκυλί ποῦ μοῦ ἐπωλήσατε τὴν περασμένην ἐβδομάδα εἶνε πρῶτης τάξεως φύλαξ τοῦ σπιτιοῦ ; Καὶ σὰς τὸ ἀπιβολήρωσα κιάλας. Ψὲς τὴν νύχτα μῆταν κλέφτες στὸ σπίτι μᾶς σήκωσαν ὅ,τι ἤθελαν καὶ τὸ σκυλί σας ὄχι μόνον δὲν ἐγαύγισα, ἀλλ' οὔτε ἐσάλεψε.

Ὁ ἔμπορος. Ἀκριβῶς, κύριε. Σὰς πιστεύω. Τὸ σκυλί ποῦ σὰς ἐπώλησα εἶνε ντιτέκτιβ σκυλί. Ἐκύτταξε τοὺς κλέφτες γιὰ νὰ πάρῃ τῆς φυσιογνωμίας των καὶ νὰ τοὺς γνωρίσῃ καὶ γιὰ τοῦτο δὲν ἔσχε καιρὸ ἢ κεφάλι νὰ γαυγίσῃ. Σὰς δευτερεῖς ὁμοῦς ὅτι ἂν ὀγῆτε αὔριο ἔξω καὶ συναντήσῃτε τοὺς κλέφτες ὁ σκύλος θὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ ἀμέσως.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ἄς πῶ ὅτι δὲν σ' εἶχα ὀδη κα' ἀκόμα πὼς κακιά σ' εἶχα γνωρίσῃ ὅτι ἦσαν ὄνειρου προη ποῦ μάγευσε τὴ πλάνα μου τὴ ζῆσι.

Ἄς ποῦν τὰ μάτια ποῦ σ' ἐλάτρευαν καὶ ἡ καρδιά ποῦ πόνεσε γιὰ σένα. πὼς τὰ ξεγέλασ' ἓνα φάντασμα, ποῦχε τὴ μάγο ὄφι σου κλειμμένα.

Κι' ἀκόμ' ἂς πῆ ἡ Λύρα ἡ φτωχὴ, σιὰ κάλλη σ' ὅσα τόνισε τραγοῦδια. ὅτι ὄνειρων ἦσαν λογιμοῖ, πὼς σκόρπισε στὸν ἄνεμο λουλούδια.

Καὶ ἰώρα μὲ παράπονο πικρὸ, τὸν πόνο τῆς καρδιάς μου νὰ ξεχύσῃ σὲ πένθιμο τραγοῦδι, θλιβερό. Μὲ τὴ γλυκεῖα ἀνάμνησι, ἂς ζήσῃ. ΕΥΑΓ. ΠΑΣΠΑΛΑΚΗΣ